

BRUXELLES

ECFIN/CEFCPE(2008)REP/53106

**ACORDUL DE COOPERARE ÎNTRE AUTORITĂȚILE DE SUPRAVEGHERE
FINANCIARĂ, BĂNCILE CENTRALE ȘI MINISTERELE DE FINANȚE DIN
UNIUNEA EUROPEANĂ**

PRIVIND STABILITATEA FINANCIARĂ TRANSFRONTALIERĂ

1 Iunie 2008

ANEXE:

ANEXA 1: ORIENTĂRI PRACTICE COMUNE

ANEXA 2: FORMAT PENTRU UN CADRU DE ANALIZĂ SISTEMICĂ

INTRODUCERE

Acest Acord este o prelungire și o actualizare a Acordului din 2005 și are la bază concluziile Consiliului din 9 octombrie 2007 și Raportul EFC din 5 septembrie 2007 (doc. ECFIN/CEFCPE(2007)REP/53990) având girul miniștrilor de finanțe și al guvernatorilor băncilor centrale din Uniunea Europeană (UE). Înțelegerea *Părților*¹ care a dus la acest Acord se bazează pe următoarele considerații:

- (1) Integrarea piețelor financiare și a *infrastructurilor financiare* din UE, împreună cu numărul în creștere al *grupurilor financiare* mari și complexe având operațiuni transfrontaliere, contribuie la eficiența și stabilitatea sistemului financiar din UE. În același timp, integrarea financiară crește posibilitatea de contaminare transfrontalieră și transsectorială și în consecință posibilitatea unei crize sistemice care ar afecta mai mult de un Stat Membru. Stabilitatea financiară este, prin urmare, o preocupare comună pentru toate Statele Membre și UE ca un tot și trebuie protejată printr-o strânsă cooperare între toate *Părțile*, luând în considerare de asemenea contextul internațional mai larg.
- (2) Pentru a limita impactul economic al unei crize financiare sistemice transfrontaliere, aranjamentele din UE privind gestiunea și rezolvarea crizelor trebuie să permită un răspuns la momentul potrivit și eficient. Pregătirea din timp pentru o criză este necesară, lăsând însă suficientă flexibilitate pentru a rezolva circumstanțele specifice ale fiecărei crize potențiale. În consecință, este important să existe la nivelul UE principii comune, proceduri și aranjamente practice privind cooperarea între autoritățile responsabile cu menținerea stabilității financiare.
- (3) *Părțile* văd acest Acord ca un instrument potrivit pentru stabilirea unor aranjamente viitoare, promovând cooperarea dintre ele și pregătirea pentru gestionarea și rezolvarea unei crize financiare sistemice transfrontaliere. *Părțile* vor coopera prin proceduri potrivite de schimb de informații, puncte de vedere și evaluări pentru a facilita îndeplinirea respectivelor lor funcții de politică în gestionarea și rezolvarea crizelor și pentru a păstra stabilitatea financiară cu un cost minim. În special, *Părțile relevante* trebuie să fie capabile în orice moment să se poată angaja la momentul potrivit în discuții informate între ele la nivel transfrontalier.
- (4) Evaluarea potențialului de implicații sistemice al unei crize financiare este un punct necesar de pornire pentru orice acțiune coordonată între *Părțile relevante*. *Părțile* sunt de acord că asemenea evaluări trebuie să folosească un cadru analitic comun pentru a întări comunicarea și a facilita înțelegerea în privința unei evaluări comune. Responsabilitatea pentru realizarea acestor evaluări este a *autorităților de supraveghere financiară* și a băncilor centrale. Ministerele de finanțe trebuie să fie informate pe deplin asupra procesului și rezultatelor evaluărilor pentru a se obține asigurarea că o evaluare sistemică comună poate fi realizată prompt între *Părțile relevante* la nivel național.

¹ Definițiile cuvintelor scrise cu caractere cursive se găsesc în "Principalele definiții folosite în cadrul Acordului".

- (5) Cooperarea între *Părți* va avea loc pe baza cadrului instituțional și legal existent pentru stabilitate financiară din Statele Membre, ca și pe baza legislației comunitare aplicabile, respectând pe deplin rolurile și diviziunea responsabilităților dintre *Părți*. În special, în contextul acestui Acord, responsabilitățile *autorităților de supraveghere financiară* trebuie interpretate în conformitate cu directivele comunitare aplicabile, inclusiv rolul de *Supraveghetor al Grupului*, în ceea ce privește capacitatea fiecărei autorități de a contribui la păstrarea sănătății *grupurilor financiare* individuale, ca și a sistemului financiar ca un tot. Responsabilitățile băncilor centrale trebuie interpretate în legătură cu funcțiile lor privind politica monetară și monitorizarea sistemelor de plăți, cât și cu sarcina lor de a contribui la stabilitatea financiară. Responsabilitățile ministerelor de finanțe trebuie interpretate în legătură cu responsabilitatea lor politică generală pentru stabilitatea sistemului financiar și cu rolul lor în gestiunea și rezolvarea crizelor financiare sistemice, în special privind folosirea de fonduri publice.
- (6) Situațiile de crize financiare pot implica în practică mai multe funcții și autorități decât acelea reprezentate de *Părți*, inclusiv scheme de garantare a depozitelor, autorități de reglementare a concurenței sau alte autorități publice. Anumite crize financiare pot necesita cooperarea cu autorități a căror jurisdicție se află în afara UE. În acest context, autoritățile din Spațiul Economic European (EEA) sunt invitate să se asocieze la acest Acord.
- (7) *Părțile* subliniază că acest Acord a fost gândit să faciliteze managementul și rezolvarea crizelor financiare sistemice transfrontaliere și că va căuta să faciliteze soluții din sectorul privat, pentru a minimiza costurile economice și sociale, în același timp cu promovarea disciplinei de piață și limitarea riscului moral. Acest Acord nu crează nici o obligație juridică pentru vreuna dintre *Părți* pentru a interveni în favoarea unei entități afectate de o criză financiară.
- (8) Acele *Părți* care au preocupări specifice comune de stabilitate financiară sunt încurajate să dezvolte Înțelegeri voluntare de cooperare specifică (IVCS) cu scopul de a asigura proceduri și aranjamente de management și rezolvare a crizelor mai specifice și detaliate, pentru țările lor și în contexte relevante. Un exemplu de IVCS e atașat la Orientările Practice Comune din Anexa 1 la acest Acord.

Principalele definiții folosite în Acord

Părțile: semnatori ai acestui Acord, de exemplu *Autoritățile de supraveghere financiară*, ministerele de finanțe și alte ministere în funcție de competențele naționale, băncile centrale ale Statelor Membre și Banca Centrală Europeană;

Părțile relevante: un subset al semnatarilor ale căror funcții de elaborare de politici ar putea fi afectate în mod semnificativ de o situație specifică de criză financiară;

Alte organizații relevante: entități publice/private care nu sunt semnatare ale acestui Acord, dar a căror implicare în proceduri ar putea fi necesară (de exemplu autorități de reglementare a concurenței, scheme de garantare a depozitelor, autorități din țări terțe);

Autoritatea de supraveghere financiară: autoritatea însărcinată cu supravegherea băncilor și/sau a societăților de asigurări și/sau a firmelor de investiții și/sau a fondurilor de pensii profesionale și/sau a piețelor financiare, cât și cu supravegherea suplimentară a entităților reglementate dintr-un conglomerat financiar. Într-o țară dată pot fi mai multe **Autorități de supraveghere financiară**;

Grup național permanent: un grup care constă din *Autoritățile de supraveghere financiară* (sau un subset al acestora), bănci centrale, ministere de finanțe la nivel național, care are rolul de a crește nivelul de pregătire în perioadele normale și de a facilita managementul și rezolvarea crizelor financiare. Un asemenea grup poate fi extins pentru a include și *Alte Organizații Relevante*.

Coordonatorul național: o *Autoritate* desemnată de *Părțile Grupului național permanent* care, în funcție de competențele sale juridice, e responsabilă pentru coordonarea generală a activităților cu rolul de a crește nivelul de pregătire în perioadele normale și de a facilita managementul și rezolvarea crizei financiare la nivel național într-o situație particulară de criză. *Partea* care își asumă rolul de *Coordonator Național* poate fi diferită în funcție de natura și stadiul crizei.

Grupul de stabilitate transfrontalier: un grup care implică toate *Părțile Relevante* din diferite State Membre cu obiectivul de a crește nivelul de pregătire în perioade normale și care ar putea facilita managementul și rezolvarea unei crize financiare transfrontaliere. *Un Grup de stabilitate transfrontalier* e prezidat de un *Coordonator transfrontalier* desemnat de *Grup*.

Coordonator transfrontalier: *Partea* din țara de origine care e responsabilă pentru coordonarea generală a acțiunilor într-un context specific transfrontalier și care poate fi diferită în funcție de natura sau stadiul crizei.

Supraveghetorul grupului: autoritatea de supraveghere responsabilă pentru supravegherea pe bază consolidată a unui *grup financiar* transfrontalier din UE, așa cum e definit de legislația comunitară curentă;

Grup financiar: o bancă, un grup bancar, o entitate de asigurări sau un grup de asigurări, un conglomerat financiar sau o firmă de investiții, care e important în mai multe State Membre datorită unor filiale sau sucursale semnificative în țările gazdă;

Infrastructura financiară: sisteme de plăți, sisteme de tranzacționare sau post-tranzacționare și altă infrastructură de piață care ar putea fi importante în câteva State Membre.

Țara de origine: Țara *Supraveghetorului grupului* responsabil cu supravegherea consolidată.

Țara gazdă: Țara care găzduiește filiale sau sucursale relevante.

Aranjamente de cooperare: aranjamente convenite între *Părți*, posibil implicând de asemenea *Alte organizații relevante*, pentru scopul păstrării stabilității financiare așa cum sunt definite în Acorduri de cooperare sau în angajamentele corespunzătoare între autorități care specifică conținutul unor asemenea înțelegeri. *Aranjamentele de cooperare* în mod obișnuit conțin detalii de funcționare ale *Grupurilor naționale permanente* și pot defini *Grupurile de stabilitate transfrontalieră*.

Colegii de supraveghetori: o structură permanentă dar flexibilă pentru cooperarea și coordonarea între supraveghetorii având responsabilități și fiind implicați în supravegherea diferitelor componente ale unui *grup financiar* transfrontalier.

PĂRȚILE LA ACEST ACORD CONVIN URMĂTOARELE:

1. Obiectivul și sfera de cuprindere a Acordului

- 1.1. Obiectivul Acordului, bazat pe legislația națională și a UE, este de a asigura cooperarea în crizele financiare între *Autoritățile de supraveghere financiară*, Băncile Centrale și Ministerele de Finanțe prin proceduri adecvate de schimb de informații și evaluări, cu scopul de a facilita îndeplinirea respectivelor lor funcții de politici și de a păstra stabilitatea sistemului financiar al Statelor Membre individuale și al UE ca întreg.
- 1.2. Acest Acord se aplică atât (a) în perioadele normale pentru a îmbunătăți gradul de pregătire al *Părților* în rezolvarea crizelor financiare sistemice transfrontaliere; și (b) într-o situație de criză indiferent de originea acesteia, afectând stabilitatea sistemului financiar din cel puțin un Stat Membru, având impact sistemic transfrontalier potențial în alte State Membre și implicând cel puțin un *grup financiar* sau afectând *infrastructura financiară* sau funcționarea piețelor financiare.
- 1.3. O criză sistemică transfrontalieră, cu originea într-un *grup financiar* individual, e mai posibil să implice bănci sau grupuri bancare, datorită trăsăturilor specifice ale bilanțurilor băncilor. Datorită relevanței acestora pentru stabilitatea sistemului financiar, acest Acord se va aplica și în ceea ce privește posibilele implicații transfrontaliere și sistemice ale evenimentelor care își au originea sau se propagă între sectoare ale sistemului financiar altele decât cel bancar și implicând conglomerate financiare, grupuri de asigurări sau firme de investiții.
- 1.4. *Părțile* se angajează să coopereze în mod deschis, în întregime, constructiv și la momentul potrivit și să pregătească și să caute soluții comun acceptabile. Cooperarea între *Părți* atât în perioade normale cât și în crize financiare va implica:
 1. stabilirea unui cadru potrivit de cooperare cu scopul de a pregăti soluții și acțiuni comune pentru a gestiona potențialele efecte negative ale unei crize;
 2. schimbul de informații relevante pentru pregătirea, gestiunea și rezolvarea unei crize financiare sistemice transfrontaliere, inclusiv evaluări ale situației pentru a permite *Părților relevante* evaluarea promptă a naturii sistemice și a implicațiilor transfrontaliere ale crizei, prin folosirea cadrului comun pentru evaluări sistemice pe baza formularului convenit (rezumat în Anexa 2);
 3. coordonarea comunicărilor cu publicul; și,
 4. stabilirea planurilor de urgență, inclusiv teste de rezistență și exerciții de simulare.
- 1.5. Orientările practice comune din Anexa 1 a Acordului asigură o îndrumare operațională mai detaliată privind pașii și procedurile de urmat de *Părți* în perioade normale și în timpul unei crize pentru a gestiona crizele financiare sistemice transfrontaliere. Orientările servesc ca o unealtă folosită pentru dezvoltarea viitoare de proceduri pentru cooperarea între diferitele *Părți* având interese comune și reflectă înțelegerea comună despre respectivele lor roluri.

2. Principii comune pentru gestionarea crizelor financiare transfrontaliere²

2.1. *Părțile* sunt de acord să folosească un set de principii comune în gestionarea oricărei crize financiare transfrontaliere, care implică cel puțin un grup bancar care (i) are activități transfrontaliere substanțiale și (ii) întâmpină probleme severe care se așteaptă să declanșeze efecte sistemice în cel puțin un Stat Membru; și (iii) e evaluat ca fiind supus riscului de a deveni insolubil.

Principiile comune sunt următoarele:

1. Obiectivul gestionării crizelor este de a proteja stabilitatea sistemului financiar în toate țările implicate și în UE ca întreg și să minimizeze impactul economic potențial negativ la cel mai scăzut cost colectiv agregat. Obiectivul nu e de a preveni falimentele bancare.
2. Într-o situație de criză, va fi întotdeauna dată prioritate soluțiilor implicând sectorul privat, care, în cea mai mare măsură posibilă se vor baza pe situația financiară a unui grup bancar ca un tot. Conducerea unei instituții cu probleme va fi ținută responsabilă, acționariatul va fi lăsat să suporte pierderile, iar creditorii și deponenții neasigurați trebuie să se aștepte să suporte pierderile.
3. Folosirea fondurilor publice pentru a soluționa o criză nu poate fi niciodată considerată ca fiind dată și va fi luată în considerare numai pentru a remedia o problemă serioasă în cadrul economiei și atunci când se estimează că beneficiile sociale globale depășesc costul recapitalizării pe seama cheltuielilor publice. Circumstanțele și momentul unei posibile intervenții publice nu poate fi stabilit în avans. Condiții stricte și uniforme trebuie să fie aplicate în orice situație în care se folosesc fonduri publice.
4. Gestionarea unei crize financiare transfrontaliere e o problemă de interes comun pentru toate Statele Membre afectate. În situația în care un grup bancar are activități transfrontaliere semnificative în diferite State Membre, autoritățile din aceste țări vor coopera cu grijă și se vor pregăti în perioade normale cât mai mult posibil pentru a suporta în comun povara fiscală potențială. Dacă sunt implicate fonduri publice, costurile bugetare nete directe sunt împărțite între Statele Membre afectate pe baza unor criterii echitabile și echilibrate care iau în considerare impactul economic al crizei în țările afectate și cadrul puterilor supraveghetorilor din *țările de origine și țările gazdă*.
5. Aranjamentele și instrumentele pentru gestionarea crizelor transfrontaliere se vor realiza în mod flexibil pentru a permite adaptarea la trăsăturile specifice ale unei crize financiare, ale instituțiilor individuale, elementelor bilanțiere și piețelor. Aranjamentele transfrontaliere se vor baza pe aranjamentele naționale efective și pe cooperarea dintre autoritățile diferitelor țări. Autoritățile competente din Statele Membre afectate de o criză trebuie să fie capabile să evalueze prompt natura sistemică a crizei și implicațiile sale transfrontaliere pe baza unor terminologii comune și a unui cadru analitic comun.
6. Aranjamentele pentru gestionarea și rezolvarea crizelor vor fi consistente cu acelea pentru supraveghere și prevenirea crizelor. Această consistență se referă în special la împărțirea responsabilităților între autorități și rolul coordonator al autorităților de supraveghere din *țara de origine*.
7. Participarea deplină în gestionarea și rezolvarea unei crize va fi asigurată într-un stadiu timpuriu pentru acele State Membre care ar putea fi afectate prin instituții individuale sau infrastructuri, luând în considerare că acțiuni rapide ar putea fi necesare pentru a rezolva criza.

² Principii comune având girul Consiliului ECOFIN din 9 octombrie 2007.

8. Acțiunile de politică în contextul gestionării crizelor vor păstra condiții competitive egale. În special, orice intervenție publică va trebui să fie conformă cu reglementările UE privind concurența și ajutorul de stat.
 9. Dimensiunea globală va fi luată în considerare în aranjamentele de stabilitate financiară de câte ori e necesar. Autoritățile din statele terțe vor fi implicate când e adecvat.
- 2.2. Principiile comune includ referiri la bănci și grupuri bancare, reflectând rolul lor specific în sistemul financiar. În măsura în care unele principii pot fi relevante pentru piețele financiare sau alte tipuri de *grupuri financiare*, ele se vor aplica, de asemenea, și acestora, în cazul în care stabilitatea sistemului financiar e supusă riscului unui impact potențial sistemic transfrontalier.

3. Aranjamentele de cooperare

- 3.1. Cooperarea între *Părți* la nivel național se bazează pe *Grupurile naționale permanente*. În conformitate cu concluziile ECOFIN din 9 octombrie 2007, aceste Grupuri facilitează aplicarea Acordului la nivel național, inclusiv prin: stabilirea acelei *Părți* care este *Coordonatorul național* în situații specifice, în funcție de competențele legale ale acesteia; ajungerea la puncte de vedere comune privind evaluările sistemice la nivel național; dezvoltarea de instrumente pentru gestiunea crizelor; stabilirea de planuri de urgență în cazul unor crize financiare potențial sistemice naționale sau transfrontaliere; organizarea de exerciții de simulare a crizelor și luarea de decizii privind modurile practice de a organiza contacte transfrontaliere.
- 3.2. Acele *Părți* cu preocupări comune de stabilitate financiară izvorând din prezența cel puțin a unui *grup financiar* sunt încurajate să dezvolte cât mai rapid Înțelegeri voluntare de cooperare specifică (IVCS) care să conțină proceduri mai specifice și mai detaliate de gestionare a crizelor, care să țină cont de circumstanțele particulare și de contextele relevante pentru acele *Părți*. În scopuri ilustrative, pentru a facilita dezvoltarea lor de către *Părțile relevante*, un exemplu al unui asemenea acord pentru *grupuri financiare* e anexat la Orientările practice comune.
- 3.3. *Părțile relevante* având preocupări comune de stabilitate financiară trebuie să ia în considerare stabilirea unor *Grupuri de stabilitate transfrontalieră*, bazate pe *Grupurile naționale permanente* și pe rețelele transfrontaliere existente ale autorităților de supraveghere (*Colegiile de supraveghetori*) și ale băncilor centrale. Asemenea grupuri vor fi constituite într-un mod flexibil și practic compatibil cu rețelele existente, reflectând nevoile specifice ale *Părților relevante* cu obiectivul de a îmbunătăți pregătirea crizelor în perioade normale pentru a facilita gestionarea și rezolvarea unor crize transfrontaliere.

4. Activarea procedurilor și responsabilitatea pentru coordonare într-o criză transfrontalieră

- 4.1. *Partea* care devine conștientă de apariția unor dezordine financiare potențial serioase va informa cât de devreme e în mod practic cu puțință *Coordonatorul Național* sau *Coordonatorul transfrontalier*. *Coordonatorul național* sau cel *transfrontalier* vor asigura diseminarea informației între *Părțile relevante*. Similar, o cerere de informații sau de evaluare de la o *Parte relevantă* către alta vor fi luate prompt în considerare și aduse la îndeplinire în cea mai mare măsură posibilă fără întârziere.
- 4.2. Orice *Parte relevantă* poate cere *Coordonatorului transfrontalier* să activeze procedurile de criză. Atunci când procedurile de cooperare pentru situații de criza transfrontalieră au fost activate, toate *Părțile relevante* vor fi informate cât mai devreme.
- 4.3. *Autoritățile de supraveghere financiară* și băncile centrale sunt responsabile pentru evaluarea naturii sistemice a crizei financiare și a implicațiilor sale transfrontaliere. Toți membrii *Grupului*

național permanent trebuie să fie informați pe deplin în privința procesului și rezultatelor evaluărilor. Aceștia sunt reponsabili cu facilitarea unei evaluări sistemice comune între *Parțile relevante* la nivel național. *Grupurile de stabilitate transfrontalieră* ar putea ajuta să se ajungă la o înțelegere comună între *Parțile relevante* în privința naturii sistemice a crizei în contextul transfrontalier.

4.4. Ca o regulă, *Coordonatorul național al țării de origine* îi revine sarcina de *Coordonator transfrontalier* în gestiunea unei crize financiare transfrontaliere. *Coordonatorul transfrontalier* poate delega sarcini autorităților dintr-o țara gazdă. *Partea* care preia rolul de coordonator poate fi diferită în funcție de natura și stadiul crizei, reflectând împărțirea responsabilităților între *Parțile din țara de origine* după cum urmează:

- în cazul unei crize afectând un *grup financiar* transfrontalier, *Supraveghetorul grupului* trebuie să coordoneze strângerea și diseminarea de informații și să alerteze *Parțile relevante*. De asemenea, acesta trebuie să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere, inclusiv evaluarea naturii sistemice a crizei și implicațiile transfrontaliere ale acesteia, ca și posibilele acțiuni corective față de instituții individuale în cadrul competențelor supraveghetorilor. Când funcțiile de supraveghere sunt efectuate de entități separate la nivel național, *Supraveghetorul grupului* va fi responsabil cu stabilirea de contacte cu supraveghetorii societăților de asigurări, societăților de pensii ocupaționale, firmelor de investiții și piețelor financiare.
- fără a prejudicia responsabilitățile supraveghetorilor piețelor și *infrastructurilor financiare*, într-o situație de criză care afectează potențial funcțiile băncii centrale, băncile centrale relevante trebuie să-și coordoneze acțiunile între ele pentru rezolvarea situației și trebuie să coopereze cu *Autoritățile de supraveghere financiară* și celelalte bănci centrale. Dacă o criză de lichiditate ar putea afecta un grup financiar transfrontalier având în mod potențial implicații sistemice, banca centrală din *țara de origine* va coordona acțiunile celorlalte bănci centrale relevante. Banca Centrală Europeană (BCE) și Eurosistemul vor fi implicate în conformitate cu responsabilitățile lor. Băncile centrale implicate vor coopera strâns cu autoritățile de supraveghere bancară și se așteaptă să informeze ministerele de finanțe în cazul furnizării de Asistență de Lichiditate de Urgență la nivel național în conformitate cu cadrul juridic național.
- dacă o criză de solvabilitate ar putea afecta un *grup financiar* transfrontalier cu implicații sistemice potențiale care ar putea implica folosirea de fonduri publice ministerul de finanțe din *țara de origine* va coordona procesul de a decide dacă, în ce măsură și cum vor fi folosite fondurile publice. Ministerul de finanțe din *țara de origine* trebuie să identifice în perioade normale procedurile de aplicat și *Parțile* care ar trebui implicate cu scopul de a: propune soluții respectând reglementările în ceea ce privește ajutorul de stat în conformitate cu Tratatul UE în situații de criză și să asigure luarea de decizii în timp util pentru folosirea de fonduri publice, inclusiv prin realizarea de înțelegeri în privința împărțirii costurilor fiscale (“*burden-sharing*”) pe baza unor criterii echitabile și echilibrate.

4.5. *Parțile* se angajează să coordoneze orice măsuri de politică care ar putea fi cerute în contextul situației de criză, fără a prejudicia orice decizie urgentă a unei *Parți relevante* care își îndeplinește responsabilitățile în conformitate cu legislația națională și comunitară.

5. Schimbul de informații

5.1. *Parțile relevante* sunt gata să schimbe informațiile disponibile și evaluările necesare pentru a-și îndeplini rolurile lor în pregătirea și gestionarea unei crize financiare sistemice transfrontaliere.

5.2. În perioade normale, pentru a crește gradul lor de pregătire pentru o criză, *Parțile relevante* se vor angaja, în cadrul competențelor lor, într-un schimb regulat de informații și de evaluări în legătură cu problemele de interes comun și de informații necesare pentru evaluarea implicațiilor

sistemice ale crizelor financiare și vor crea proceduri de cooperare eficientă pentru schimbul de informații, planificarea la momentul potrivit și gestiunea comună a crizelor.

- 5.3. *Coordonatorul transfrontalier* trebuie să asigure, în lumina trăsăturilor specifice ale unei crize potențiale, că informația va fi diseminată între *Părțile relevante*, având în vedere posibilele efecte ale crizei asupra *grupurilor, infrastructurilor financiare*, sau funcționării piețelor financiare din competența acelor Părți.
- 5.4. La nivel transfrontalier, *Părțile relevante* vor schimba informația, ca o regulă, cu contrapartidele lor respective din alte țări. Doar în cazuri excepționale, când este necesar, informația poate fi transmisă direct la nivel transfrontalier între diferitele tipuri de autorități cu o transmitere în același timp către autoritatea contrapartidă corespunzătoare din țara în cauză.
- 5.5. În context transfrontalier se așteaptă de la fiecare *Parte* să-și folosească canalele sale normale de cooperare, dacă există, adică *Colegiile de supraveghetori* și rețeaua de bănci centrale sau a altor autorități.
- 5.6. În cazurile în care cooperarea multilaterală lărgită dintre părți trebuie să fie activată, cum ar fi dezordini majore care ar putea afecta UE ca întreg, comitetele existente în UE pot asigura o platformă pentru schimbul de informații și evaluări cu scopul de a facilita luarea la timp a acțiunilor și deciziilor de către *Părțile relevante*.
- 5.7. Orientările practice comune din Anexa 1 prezintă exemple de elemente concrete de informații care e posibil să fie necesare, diseminate și evaluate de *Părți*, fără a prejudicia nevoile specifice de informații care vor fi decise de *Părțile relevante* într-o situație de criză potențială sau specifică. Cadrul analitic din Anexa 2 e baza de folosit în evaluarea sistemică a unei crize.

6. Comunicarea cu publicul

- 6.1. Într-o situație de criză, *Părțile relevante*, în cea mai mare măsură posibilă, își vor coordona comunicările către public în legătură cu circumstanțele specifice și vor evita să facă anunțuri proprii către public. Declarațiile publice se emit după consultarea celorlalte *Părți relevante*. Doar în circumstanțe excepționale, datorate unei nevoi presante și bruște a publicului, *Părțile* pot emite declarații separate. *Părțile* se angajează să disemineze către ceilalți, înainte de prezentarea publică, orice comunicarea scrisă către public.
- 6.2. *Părțile* sunt de acord să discute provocările și să propună soluții, în avans, în legătură cu strategiile lor de comunicare. Membrii *Grupurilor naționale permanente* trebuie să lucreze în avans pentru a rezolva problemele practice și juridice legate de comunicarea în respectivele lor țări.
- 6.3. *Coordonatorul național* răspunde de gestionarea procesului de comunicare către public între *Părțile relevante* la nivel național. *Coordonatorul transfrontalier* e responsabil cu coordonarea comunicării către public la nivel transfrontalier.

7. Planificarea pentru situații de urgență

- 7.1. *Părțile* vor încerca să realizeze, ca parte a aranjamentelor pentru gestionarea situațiilor de criză, teste de rezistență (“*stress-testing*”) și exerciții de simulare. Scopul principal al unor asemenea exerciții este să crească gradul de pregătire al autorităților pentru gestionarea unor situații potențiale de criză financiară având implicații sistemice transfrontaliere. *Părțile* trebuie să disemineze, folosind comitetele UE existente, metodele și ipotezele folosite în organizarea și realizarea unor asemenea teste de rezistență și exerciții de simulare a crizelor.

8. Confidențialitatea

- 8.1. Orice informație schimbată și primită în virtutea aplicării prevederilor acestui Acord e supusă condițiilor de confidențialitate și secret profesional așa cum se menționează în legislația națională și în cea comunitară.
- 8.2. *Părțile* vor păstra, față de terți, confidențialitatea oricărei cereri de informații făcută sub auspiciile acestui Acord, conținutul unor asemenea cereri, informațiile primite și problemele care au apărut în cursul cooperării fără a prejudicia legislația națională sau comunitară relevantă.
- 8.3. *Părțile* se vor asigura că toate persoanele care lucrează cu, sau au acces la asemenea informații sunt sub obligația secretului profesional.

9. Implementarea și modificarea Acordului

- 9.1. Comitetele relevante ale UE ce reunesc *Părțile* la acest Acord trebuie să schimbe opinii despre principalele trăsături ale acestui Acord și să contribuie la implementarea pe deplin a acestuia la nivelul UE și să raporteze Comitetului Economic și Financiar pe o bază regulată.
- 9.2. Funcționarea Acordului trebuie să fie testată într-un exercițiu de simulare la nivelul UE. Comitetul Economic și Financiar și *Părțile* trebuie să analizeze acest Acord peste trei ani de la intrarea sa în vigoare, și să propună, dacă e cazul, amendamente.
- 9.3. După intrarea sa în vigoare, *Celelalte părți relevante* pot semna Acordul, cu acordul *Părților*. Comitetul Economic și Financiar trebuie să coordoneze acest proces.

10. Natura Acordului

- 10.1. Având în vedere că prevederile acestui Acord nu au forță juridică obligatorie pentru *Părți*, ele nu pot da naștere niciunei pretenții juridice pe seama oricărei *Părți* sau terțe părți în cursul implementării sale practice.
- 10.2. Prevederile acestui Acord nu prejudiciază și nu presupun decizii sau măsuri specifice care să fie luate în situații de criză.
- 10.3. Acest Acord e complementar altor aranjamente prezente și viitoare privind cooperarea între *Părțile relevante*. În acest context, *Părțile* se angajează să analizeze aranjamentele lor existente pentru a le pune de acord cu acest Acord. Ele se angajează să mențină compatibilitatea cu acest Acord atunci când vor elabora Înțelegeri voluntare de cooperare specifică ilustrate în Orientările practice comune din Anexa 1.

11. Intrarea în vigoare

- 11.1. Acest Acord va intra în vigoare la data de 1 iunie 2008 și va înlocui Acordul de cooperare între autoritățile de supraveghere bancară, băncile centrale și ministerele de finanțe din Uniunea Europeană în situații de criză financiară, care a intrat în vigoare la 1 iulie 2005.

ANEXE:

ANEXA 1: ORIENTĂRI PRACTICE COMUNE

ANEXA 2: CADRUL PENTRU O EVALUARE SISTEMICĂ

Părțile semnatare

Autoritățile de supraveghere financiară:

Finanzmarktaufsicht, Austria
Oesterreichische Nationalbank, Austria
Commission bancaire, financière et des assurances / Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen, Belgium
Българска Народна Банка (Bulgarian National Bank)
Комисия за финансов надзор (Bulgarian Financial Supervision Commission)
Authority for the Supervision and Development of Co-operative Societies, Cyprus
Cyprus Securities and Exchange Commission
Insurance Companies' Control Service, Cyprus
Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου (Central Bank of Cyprus)
Česká národní banka, Czech Republic
Finanstilsynet, Denmark
Finantsinspektsioon, Estonia
Rahoitustarkastus (Financial Supervision Authority), Finland
Vakuutusvalvontavirasto (Insurance Supervisory Authority), Finland
Commission Bancaire, France
Autorité des marchés financiers, France
Autorité de contrôle des assurances et des mutuelles, France
Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Federal Financial Supervisory Authority), Germany
Deutsche Bundesbank, Germany
Private Insurance Supervisory Authority, Greece
Hellenic Capital Market Commission, Greece
Τράπεζα της Ελλάδος (Bank of Greece)
Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (Hungarian Financial Supervisory Authority), Hungary
Irish Financial Services Regulatory Authority
The Pensions Board, Ireland
Central Bank and Financial Services Authority of Ireland
Commissione di Vigilanza sui Fondi Pensione, Italy
Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni Private e di Interesse Collettivo, Italy
La Commissione Nazionale per le Società e la Borsa, Italy
Banca d'Italia
Finanšu un Kapitāla Tirgus Komisija, Latvia
Lietuvos Respublikos draudimo prieziuros komisija, Lithuania
Lietuvos Respublikos vertybinių popierių komisija, Lithuania
Lietuvos Bankas, Lithuania
Commission de Surveillance du Secteur Financier, Luxembourg
Commissariat aux Assurances, Luxembourg

Malta Financial Services Authority
Autoriteit Financiële Markten, the Netherlands
De Nederlandsche Bank, the Netherlands
Komisja Nadzoru Finansowego, Poland
Instituto de Seguros de Portugal
Comissão do Mercado de Valores Mobiliários, Portugal
Banco de Portugal
Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, Romania
Comisia de Supraveghere a Asigurarilor, Romania
Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, Romania
Banca Națională a României, Romania
Národná banka Slovenska, Slovakia
Agencija za zavarovalni nadzor, Slovenia
Agencija za trg vrednostnih papirjev, Slovenia
Banka Slovenije, Slovenia
Dirección General de Seguros y Fondos de Pensiones, Spain
Comisión Nacional del Mercado de Valores, Spain
Banco de España, Spain
Finansinspektionen, Sweden
Financial Services Authority, United Kingdom
The Pensions Regulator, United Kingdom

Băncile centrale:

European Central Bank
Oesterreichische Nationalbank, Austria
Nationale Bank van België/Banque Nationale de Belgique, Belgium
Българска народна банка, Bulgaria
Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου, Cyprus
Česká národní banka, Czech Republic
Danmarks Nationalbank, Denmark
Eesti Pank, Estonia
Suomen Pankki (Finlands Bank)
Banque de France
Deutsche Bundesbank, Germany
Τράπεζα της Ελλάδος, Greece
Magyar Nemzeti Bank, Hungary
Central Bank and Financial Services Authority of Ireland
Banca d'Italia
Latvijas Banka, Latvia
Lietuvos bankas, Lithuania
Banque centrale du Luxembourg
Central Bank of Malta

De Nederlandsche Bank, the Netherlands
Narodowy Bank Polski, Poland
Banca Națională a României, Romania
Banco de Portugal
Národná banka Slovenska, Slovenia
Banka Slovenije, Slovenia
Banco de España, Spain
Sveriges Riksbank, Sweden
Bank of England, United Kingdom

Ministerele de finanțe:

Bundesministerium für Finanzen, Austria
Service Public Fédéral Finances, Belgium
Министерство на финансите, Bulgaria
Υπουργείο Οικονομικών, Cyprus
Ministerstvo financí, Czech Republic
Finansministeriet, Denmark
Økonomi- og Erhvervsministeriet, Denmark
Rahandusministeerium, Estonia
Valtiovarainministeriö, Finland
Ministère de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi, France
Bundesministerium der Finanzen, Germany
Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών, Greece
Pénzügyminisztérium, Hungary
Department of Finance, Ireland
Ministero dell'Economia e delle Finanze, Italy
Finansu Ministrija, Latvia
Lietuvos Respublikos Finansų Ministerija, Lithuania
Ministère des Finances, Luxembourg
Ministeru tal-Finanzi, Malta
Ministerie van Financiën, the Netherlands
Ministerstwo Finansów, Poland
Ministério das Finanças e da Administração Pública, Portugal
Ministerul Economiei și Finanțelor, Romania
Ministerstvo Financí, Slovakia
Ministrstvo za finance, Slovenia
Ministerio de Economía y Hacienda, Spain
Finansdepartementet, Sweden
HM Treasury, United Kingdom

ANEXA 1 A ACORDULUI:

ORIENTĂRILE PRACTICE COMUNE PENTRU GESTIONAREA CRIZELOR

Introducere

Orientările practice comune pentru gestionarea crizelor oferă detalii operaționale și reflectă o înțelegere comună a *Părților* privind rolurile lor ca și pașii și procedurile de urmat în legătură cu o situație de criză financiară sistemică transfrontalieră.

Orientările descriu procesele care ar trebui activate pentru:

- 1) creșterea gradului de pregătire pentru situații de criză în perioade normale;
- 2) alerta de criză;
- 3) evaluarea crizei;
- 4) rețeaua de gestionare a crizei;
- 5) gestionarea crizei; și
- 6) comunicarea externă.

Aceste procese trebuie să implice cooperarea și coordonarea între *Părți* pentru a crește gradul lor de pregătire în perioade normale pentru a rezolva diferite stadii ale crizei. Principalul obiectiv al coordonării este să ofere asigurarea că informația este împărtășită și că deciziile, măsurile de politică și comunicările externe aferente acestora ale *Părților relevante* sunt coordonate și compatibile.

Părțile având preocupări comune de stabilitate financiară provenind din prezența unuia sau a mai multor *grupuri financiare* sunt încurajate să realizeze Înțelegeri voluntare de cooperare specifică (IVCS) care sunt conforme cu acest Acord și care definesc procedurile mai detaliate de utilizat în perioade normale și de activat într-o situație de criză. Așa cum se exemplifică în anexa acestor Orientări, aceste înțelegeri vor descrie în detaliu cooperarea operațională dintre *Părțile* din țările și contextele relevante. Aranjamente bine-definite de guvernare, supraveghere și gestionare a crizei sunt de asemenea necesare pentru *infrastructurile financiare* de importanță sistemică care acționează transfrontalier.

Pentru a crește gradul de pregătire pentru criză *Părțile* pot include în IVCS, între altele:

- stabilirea și folosirea unui *Grup de stabilitate transfrontalier* ca un forum de cooperare a *Părților* la IVCS;
- elaborarea de proceduri pentru un schimb regulat de informații și evaluări privind componentele comune ale sistemelor financiare ale țărilor implicate;
- elaborarea și efectuarea de evaluări ale diverselor probleme sistemice și ale interacțiunilor dintre acestea, folosind o terminologie și un cadru analitic comun utilizând cadrul agreat de evaluare sistemică (rezumat în Anexa 2 a Acordului);
- realizarea de proceduri și aranjamente practice pentru a coordona procesul de decizie și a verifica disponibilitatea instrumentelor și interoperabilitatea acestora pentru gestionarea crizei transfrontaliere;
- realizarea de proceduri care să faciliteze evaluarea costurilor și posibila împărțire a poverii fiscale potențiale;
- problemele de comunicare cu publicul;

- realizarea de aranjamente de urgență pentru gestionarea situațiilor de criză, inclusiv realizarea și efectuarea de exerciții de simulare a gestionării crizelor și de teste de rezistență.

1. Întărirea gradului de pregătire în perioade normale

1. Pentru a fi capabil să acționeze la timp și să producă rezultatele dorite în situația apariției unei situații potențiale de criză, *Părțile relevante* vor crește gradul lor de pregătire în perioade normale pentru a respecta procedurile din aceste Orientări: alerta de criză, evaluarea crizei, rețeaua de gestionare a crizei și comunicarea externă.
2. *Părțile* vor dispune de liste de contacte cu persoanele cu suficientă putere de decizie pe care le vor comunica celorlalte *Părți* pentru a ușura activarea promptă a aranjamentelor de coordonare relevante. Fiecare *Parte* e responsabilă cu actualizarea detaliilor membrilor săi de pe lista de contact pe o bază continuă și comunicarea acestora *Coordonatorului transfrontalier* care răspunde de distribuirea listei către *Părțile* ce privesc fiecare *grup sau infrastructură financiară*.
3. Ministerele de finanțe sau alt minister în conformitate cu legislația națională trebuie să stabilească proceduri de pregătire a facilităților financiare și a modului posibil de împărțire a poverii fiscale și să inițieze proceduri de decizie în acest scop la nivel național prin implicarea *Părților relevante* sau a *Altor organizații relevante*.
4. Pentru a permite **comunicarea** promptă între *Părțile relevante* ori de câte ori e nevoie, trebuie să fie puse la dispoziție în perioade normale mijloace de comunicare securizate (de exemplu video-conferințe, tele-conferințe, *e-mail-uri*) pentru a permite schimbul confidențial de informații și realizarea de conferințe. Dacă o criză se produce, trebuie să existe procese și instrumente adecvate pentru a transmite informațiile în siguranță. Facilitățile de comunicare trebuie testate în exercițiile de simulare a crizelor.
5. Se așteaptă ca *Părțile relevante* să schimbe informații de competența lor atât în perioade normale cât și într-o situație de criză precum și să asigure disponibilitatea rapidă a datelor relevante într-o situație de criză. Când *Părțile* au interese comune de stabilitate financiară, ar putea fi realizată o **bază de date** comună cu informații curente publice și un formular de date confidențiale actualizate așa cum sunt descrise în Anexa B în exemplul aferent IVCS. Pentru a asigura pregătirea într-o situație de criză, *Părțile relevante* trebuie să ia în considerare în perioadele normale schimbul și prezentarea următoarelor informații care foarte probabil, vor fi necesare într-o perioadă de criză:
 - (i) Evaluările calitative ale situației de urgență;
 - (ii) Implicațiile sistemice ale crizei potențiale pentru sistemul financiar național și impactul sistemic asupra sistemelor financiare ale altor țări, ca și asupra piețelor financiare din UE ca un tot, în conformitate cu cadrul de evaluare sistemică din Anexa 2;
 - (iii) Canalele specifice de contaminare ale crizelor potențiale către *grupurile, infrastructura financiară* sau funcționarea piețelor financiare;
 - (iv) Luarea în considerare a altor implicații economice sau bugetare relevante într-o situație de criză;
 - (v) Constrângeri în implementarea politicilor;
 - (vi) Actualizarea evoluțiilor relevante.
6. Ar trebui gândit înainte de orice cum se va acționa cu *grupurile și infrastructura financiară* listate public în contextul intervenției publice. În particular, o situație de criză afectând *grupuri financiare* listate public trebuie să fie rezolvată destul de rapid pentru a permite aducerea la îndeplinire a reglementărilor legale necesare privind transparența în contextul obligațiilor legale ale instituțiilor și ale *Părților*. Reglementările UE sau legislațiile naționale includ prevederi privind diseminarea

informației către public care trebuie interpretate cu grijă înainte de apariția crizei. Prevederile Directivei privind abuzul de piață a UE asigură cadrul de prezentare în asemenea ocazii, inclusiv circumstanțele când diseminarea către public a informațiilor poate fi amânată pentru o perioadă limitată de timp³.

7. *Grupurile naționale permanente* ar trebui înainte de orice să analizeze problemele posibile care ar putea apărea în gestiunea crizei pentru a evita orice conflict într-o situație de criză între *Părțile relevante*. Ca parte a pregătirii în perioade normale, *Grupurilor naționale permanente* trebuie formate de o manieră care să asigure un mandat clar, să reflecte reprezentarea *Părților* la un nivel ierarhic suficient de înalt, să asigure funcționarea eficientă și să asigure responsabilitate la nivel național pentru a fi în poziția de a contribui la formularea de propuneri de politici privind gestionarea și soluționarea unei crize.
8. Deși se recunoaște faptul că problemele specifice pot fi rezolvate cu mai multă ușurință în grupuri mici ale *Părților relevante*, fiecare *Parte* poate folosi în perioade normale, după cum e potrivit, canalele sale uzuale pentru schimbul de informații la nivel transfrontalier. *Autoritățile de supraveghere financiară* pot folosi Comitetele de nivel 3 (CEBS, CESR, CEIOPS) sau *colegiile de supraveghetori* (dacă sunt înființate) pentru a ușura coordonarea între autoritățile de supraveghere; băncile centrale pot folosi, între altele, comitetele SEBC (*Banking Supervision Committee, Market Operations Committee, Payment and Settlement Systems Committee*); iar ministerele de finanțe pot folosi *Financial Services Committee* pentru îmbunătățirea cooperării în perioade normale. *Autoritățile de supraveghere financiară*, băncile centrale și ministerele de finanțe trebuie, pe cât posibil, să coopereze cu contrapartidele lor din celelalte țări.
9. *Grupul național permanent din țara de origine* decide implicarea *Altor organizații relevante* din țările terțe.

2. Alerta de criză

10. Alerta de criză trebuie să asigure că: (i) informațiile relevante sunt transmise fără întârziere *Coordonatorului transfrontalier* și că (ii) *Coordonatorul transfrontalier* diseminează fără întârziere informația relevantă celorlate *Părți relevante*.
11. În ceea ce privește acțiunile de îndeplinit transfrontalier, *Coordonatorul transfrontalier* trebuie să activeze pașii și procedurile ulterioare, așa cum e specificat în aceste Orientări. Activarea poate fi cerută de oricare *Parte relevantă*. Când procedurile sunt activate, toate *Părțile relevante* trebuie să fie implicate cât mai timpuriu.

³ Directiva UE privind abuzul de piață (Directiva 2003/6/EC), la Art. 6.1, îi obligă pe emitenții de instrumente financiare să facă publice datele confidențiale cât mai devreme: "Statele Membre trebuie să se asigure că emitenții de instrumente financiare informează publicul cât mai devreme cu date confidențiale care îi privesc direct pe respectivii emitenți". Astfel, emitenții de instrumente financiare sunt în principiu supuși obligației de a prezenta informații confidențiale, dar sunt și excepții. În cazul unei asistențe de urgență de lichiditate Art. 6(2) al aceleiași directive e relevant: "Un emitent poate ca, pe proprie răspundere să întârzie prezentarea către public de informații confidențiale, la care se referă paragraful 1, pentru a nu-și prejudicia **interesele sale legitime**, cu condiția ca asemenea omisiune să nu inducă în eroare publicul și ca emitentul să fie în măsură să asigure confidențialitatea acelei informații". În cazul asistenței de urgență de lichiditate e un interes legitim ca informațiile să nu fie făcute public imediat. Acest aspect e confirmat de Art 3.1 al Directivei Comisiei 2003/124/EC din 22 Decembrie 2003 care implementează Directiva privind abuzul de piață în ceea ce privește definirea și diseminarea către public de informații confidențiale și definirea manipulării pieței. "În scopul aplicării Art. 6(2) al Directivei 2003/6/EC, interesele legitime se pot referi în particular la următoarele circumstanțe non-exhaustive: (a) ... În special, în cazul în care viabilitatea financiară a emitentului este în pericol grav și iminent, deși nu este în cadrul legii falimentului aplicabile, diseminarea de informații către public poate fi întârziată pentru o perioadă limitată în cazul în care asemenea informații ar pune în pericol în mod serios interesul acționarilor existenți și potențiali prin subminarea încheierii unor negocieri specifice având scopul de a asigura refacerea financiară pe termen lung a emitentului."

12. E în responsabilitatea fiecărei *Părți* să pună la dispoziția *Coordonatorului transfrontalier*, cum poate mai bine, informația necesară de care au nevoie *Părțile relevante* pentru îndeplinirea responsabilităților lor.
13. Orice *Parte relevantă* care află despre fapte sau evenimente care pot da naștere unor probleme semnificative la nivelul unui *grup financiar*, al *infrastructurii financiare* sau al funcționării piețelor financiare, va pune cât mai repede informația la dispoziția *Coordonatorului Transfrontalier*, a *Părții* corespunzătoare din *țara de origine*, a membrilor *Grupului național permanent* și, când e cazul, a Eurosistemului/BCE.⁴ *Coordonatorul transfrontalier*, *Supraveghetorul grupului*, banca centrală a țării de origine sau Eurosistemul/BCE vor disemina informația cât de repede e în mod practic posibil către celelalte *Părți relevante*.
14. În urma unei alerte de criză cel puțin trei acțiuni trebuie lansate fără întârziere de *Coordonatorul național* din *țara de origine* și anume : (i) realizarea unei evaluări a crizei așa cum se descrie în secțiunea 3; (ii) activarea rețelei de gestiune a crizei așa cum se descrie în secțiunea 4; și (iii) coordonarea comunicării între autorități ca și cu *grupurile financiare* sau *infrastructurile financiare* implicate așa cum se descrie în secțiunea 6.

3. Evaluarea crizei

15. După o alertă de criză, *Supraveghetorul grupului* sau banca centrală a *țării de origine* sau Eurosistemul/BCE, când e cazul, vor evalua imediat implicațiile sistemice. Celelalte contrapartide, adică *Autoritățile de supraveghere financiară* sau băncile centrale, informate așa cum s-a menționat în Secțiunea 2 vor face același lucru.
16. *Părțile* se angajează să folosească o terminologie comună și un cadru analitic comun în evaluarea naturii sistemice a crizei financiare și a implicațiilor sale transfrontaliere, așa cum s-a menționat în Anexa 2. În acest scop, acestea vor folosi cadrul pentru evaluare sistemică care poate fi dezvoltat în continuare prin acordul *Părților*.
17. Primul scop al fazei de evaluare este de a evalua implicațiile sistemice ale crizei. În plus, în faza de evaluare, trebuie:
 - (i) să se ia în considerare legătura dintre *grupul financiar* și acționariatul acestuia pentru a facilita o soluție potențială din sectorul privat pentru criză; și posibilitățile oferite de instrumentele disponibile cum ar fi rolul posibil preventiv al schemelor de garantare a depozitelor;
 - (ii) să se strângă și să se actualizeze datele care ar putea fi folosite ca o bază pentru o posibilă intervenție publică la un moment ulterior, pentru a evalua posibilitatea folosirii diverselor instrumente; și dacă se ia în considerare intervenția ce necesită fonduri publice, ca o intrare de criterii obiective pentru împărțirea costurilor fiscale. De exemplu, pentru fiecare țară afectată de criză, următorii indicatori ar putea fi folosiți într-o situație de criză și făcuți disponibili, cel mai târziu, în faza de evaluare a crizei:
 - partea depozitelor băncii relevante și a altor instituții afectate direct în fiecare țară;
 - partea activelor (la valoare contabilă/valoare de piață/valori ponderate la risc) băncii relevante și altor instituții afectate direct în fiecare țară;
 - partea fluxurilor de venituri ale băncii relevante și ale altor bănci afectate direct; și

⁴ În această privință art 132.1 al Directivei privind cerințele de capital (CRD) stabilește că supraveghetorii trebuie să comunice informația esențială care ar putea să aibă influență materială asupra evaluării *Autorităților de supraveghere financiară* ale unei instituții financiare din alt Stat Membru.

- partea fluxurilor din sistemele de plăți ale băncii relevante și ale altor instituții afectate direct.

Natura crizei va determina în cele din urmă indicatorii specifici necesari.

18. Membrii *Grupului național permanent* sunt responsabili cu obținerea, la nivel național, a unui punct de vedere comun asupra evaluărilor sistemice realizate de *Autoritatea de supraveghere financiară* și banca centrală. Evaluările inițiale trebuie trimise fără întârziere membrilor *Grupului național permanent*⁵ și evaluările comune trebuie puse la dispoziția tuturor *Părților relevante*. Se vor face evaluări ulterioare dacă va fi cazul. Aceste evaluări sunt folosite pentru a identifica severitatea crizelor, nevoia de acțiuni de politică și nevoia de a implica alte *Părți relevante*.
19. Pe baza rezultatelor evaluărilor efectuate de *Părțile relevante* privind implicațiile sistemice ale crizei, *Coordonatorul transfrontalier* răspunde de realizarea unui punct de vedere comun despre severitatea crizei pe bază transfrontalieră și ține la curent *Părțile relevante* despre situația de criză; și propune nivelul de implicare cerut *Părților relevante* în procesul decizional în circumstanțele specifice. În paralel, e responsabilitatea fiecărei *țări gazdă* să evalueze gradul de semnificație al problemelor de pe piețele lor interne. Dacă e necesar, în funcție de impactul evaluării, *Coordonatorul transfrontalier* va iniția implicarea altor *Părți relevante* din țările terțe.

4. Stabilirea unei rețele de gestionare a crizei

20. Gestionarea unei crize transfrontaliere necesită o cooperare strânsă între *Părțile relevante*, ca și o coordonare bine structurată bazată pe proceduri și procese agreate în perioade normale, luând în considerare responsabilitățile *Părților* așa cum sunt stabilite în Acord.

Grupul național permanent

21. *Grupurile naționale permanente* trebuie să acționeze în conformitate cu mandatele lor naționale și să contribuie la o cooperare eficientă între *Părți* la nivel național ca și la funcționarea cooperării transfrontaliere. Într-o situație de criză care afectează stabilitatea sistemului financiar intern, *Grupul național permanent* facilitează gestiunea și rezolvarea situației de criză emergentă la nivel național. *Părțile membre* ale *Grupului național permanent* trebuie să numească un *Coordonator național* care este responsabil cu facilitarea coordonării acțiunilor la nivel național și a schimbului de informații la nivel transfrontalier. *Coordonatorul național* poate fi oricare dintre *Părțile relevante* în conformitate cu competențele lor legale și depinzând de trăsăturile specifice ale crizei. *Coordonatorul/coordonatorii național(i)* vor comunica evaluarea (evaluările) naționale *Coordonatorului transfrontalier*.

Grupul de stabilitate transfrontalier

22. *Grupul de stabilitate transfrontalier* e o structură voluntară compusă în mod tipic din *Autoritățile de supraveghere financiară relevante*, băncile centrale relevante și ministerele de finanțe relevante din țările care au preocupări comune de stabilitate financiară. *Grupul de stabilitate transfrontalier* poate fi realizat între *Părți relevante* din diferite țări ca să urmărească unul sau mai multe *grupuri financiare*.
23. Funcționarea și alcătuirea *Grupului de stabilitate transfrontalier* trebuie să fie flexibilă și să corespundă unor nevoi specifice. *Grupul de stabilitate transfrontalier* trebuie să coopereze regulat în creșterea gradului de pregătire la criză în perioade normale și să se întâlnească atât într-o

⁵ În cazul când e implicat un conglomerat financiar, va trebui implicat coordonatorul conglomeratului specific (vezi FCD art. 11a 2002/87/EC)

componentă restrânsă (de exemplu grupuri mici ale *Părților relevante* în funcție de nevoi și competențe), cât și într-o componentă deplină (toate *Părțile relevante* sunt reprezentate). Într-o situație de criză, *Grupul de stabilitate transfrontalier* trebuie să contribuie, funcție de specificul crizei, la rezolvarea și gestiunea acesteia. Întâlnirile trebuie să aibă loc regulat, dar eșalonarea lor depinde de nevoile specifice, de exemplu în contextul exercițiilor de simulare a crizei și al testelor de rezistență în perioade normale.

24. În timp ce *Grupul de stabilitate transfrontalier* ar putea fi o parte integrantă a cooperării și coordonării acțiunilor într-o situație de criză, el ar putea crește totodată gradul de pregătire în perioade normale pentru rezolvarea unei crize, luând în considerare activitățile întreprinse în alte forumuri (de exemplu *Grupurile naționale permanente*, *colegiile de supraveghetori* și rețelele băncilor centrale). Într-o situație de criză, *Grupul de stabilitate transfrontalier* poate sprijini planificarea politicilor efective pentru gestionarea crizelor financiare transfrontaliere. *Grupul de stabilitate transfrontalier* va coordona evaluările comune ale situației de criză furnizate de țările implicate.
25. Dacă nu s-a constituit un *Grup de stabilitate transfrontalier*, *Coordonatorul național* desemnat de *Grupul național permanent* al țării de origine, în conformitate cu paragrafele 3.1 și 4.4 ale Acordului, își va asuma rolul de *Coordonator transfrontalier* și va trebui să stabilească contactele relevante pentru gestionarea situației. Este posibilă delegarea sarcinilor *Coordonatorului transfrontalier* către o *Parte* alta decât a țării de origine în cazul unui *grup financiar*. În cazul în care o potențială situație de criză poate afecta un *grup financiar* transfrontalier, *Coordonatorul transfrontalier* va alerta *Părțile relevante* fără întârziere și va activa contactele *Coordonatorilor naționali* sau ale membrilor *Grupului de stabilitate transfrontalier*, dacă acesta există.

5. Gestiunea crizei

26. Toate *Părțile relevante* trebuie să evalueze folosirea măsurilor de remediere posibile și să ia parte la implementarea acțiunilor agreeate. În funcție de situația de criză, *Coordonatorul transfrontalier* poate fi schimbat între *Părțile țării de origine*, însă se va impune continuarea coordonării strânse între *Părți*.
27. În planificarea acțiunilor, prima prioritate e dată soluțiilor care implică sectorul privat. *Coordonatorul transfrontalier* este responsabil cu stabilirea contactelor cu sectorul privat și coordonarea acțiunilor de politici ulterioare care urmează evaluării inițiale, cu excepția situațiilor când se hotărăște altfel.
28. Toate *Părțile relevante* trebuie să coopereze activ și strâns pentru identificarea soluțiilor posibile pentru gestiunea și rezolvarea crizei, implicând fie sectorul privat sau public, sau un mix al acestora și trebuie să evalueze costul diferitelor opțiuni în măsura în care e posibil.

Funcțiile supraveghetorilor

29. Într-o criză, *Supraveghetorul grupului* va planifica și coordona activitățile de supraveghere și în strânsă cooperare cu Banca Centrală a țării de origine va coordona gestiunea situației cu scopul de: (i) a specifica evaluarea situației funcție de informațiile mai detaliate asigurate de *Părțile relevante*; (ii) obținerea unei înțelegeri comune asupra situației de criză între *Autoritățile de supraveghere financiară* relevante; și (iii) identificarea unor măsuri posibile de remediere. Fiecare *Autoritate de supraveghere financiară* și Banca Centrală e responsabilă pentru evaluarea naturii sistemice a crizei.

Funcțiile băncii centrale

30. Dacă este o criză de lichiditate, Banca Centrală a țării de origine în strânsă cooperare cu *Supraveghetorul grupului* și celelalte *Autorități de supraveghere financiară* relevante și alte Bănci Centrale implicate vor gestiona situația incluzând o posibilă intervenție de Asistență de lichiditate de urgență (ELA). Eurosistemul/BCE vor fi implicate în funcție de responsabilitățile acestora. Evaluarea condiției financiare a *grupului financiar* se va baza în mare măsură pe evaluările supraveghetorilor pregătite pe baza aranjamentelor pertinente de supraveghere pentru un asemenea grup, posibil sub coordonarea *Supraveghetorului grupului*. Se așteaptă ca Băncile Centrale implicate să informeze Ministerele de Finanțe la nivel național în conformitate cu cadrul legal național existent în cazul asigurării Asistenței de lichiditate de urgență.
31. Fără a prejudicia competențele supraveghetorilor piețelor financiare, indiferent de domiciliul diferitelor părți ale grupului financiar care are probleme, dacă o criză se materializează printr-un eveniment legat de condițiile de lichiditate ale piețelor sau de funcționarea sistemelor de decontare și plăților sau a hârtiilor de valoare, sau rezultând în dereglarea unei piețe financiare specifice, Banca Centrală a țării de origine și Băncile Centrale din țările gazdă care monitorizează aceste piețe și sisteme și Eurosistemul/BCE, dacă este cazul, vor fi responsabile pentru gestionarea situației și vor coordona acțiunile între Băncile Centrale în strânsă cooperare cu *Autoritățile de supraveghere financiară*, în conformitate cu aranjamentele de cooperare existente în acest domeniu.

Funcțiile sectorului public

32. Având în vedere nevoia posibilă de a utiliza fonduri publice pentru a rezolva criza, Ministerele de Finanțe vor fi implicate îndeaproape, într-un stadiu timpuriu, în procesul de gestionare și rezolvare a crizei. Ministerele de Finanțe trebuie să ia în considerare acțiunile sectorului public⁶ disponibile pentru gestionarea și rezolvarea unei crize, să evalueze posibilitatea ca povara fiscală să fie distribuită și să lanseze procedurile necesare pentru inițierea de decizii luând în considerare că o decizie la timp trebuie luată la un nivel politic înalt pentru rezolvarea crizei.
33. Dacă este probabil să fie nevoie de resurse publice pentru rezolvarea crizei, Ministerul de Finanțe al țării de origine va coordona procesul de a decide dacă, în ce măsură și cum vor fi folosite fondurile publice, împreună cu Ministerele de Finanțe relevante din alte țări; și va implica *Autoritățile de supraveghere financiară* relevante și Băncile Centrale.
34. În acest context, o înțelegere trebuie realizată pentru împărțirea costurilor bugetare directe nete între țările afectate pe baza unor criterii echitabile și echilibrate⁷. Dacă e nevoie, Ministerul de Finanțe al țării de origine va face o propunere pentru împărțirea poverii fiscale între Statele Membre afectate. Aceste criterii se vor ghida după principiile definite în Secțiunea 2 a Acordului și vor lua în considerare impactul economic al crizei în țările afectate și cadrul puterilor supraveghetorilor din țările de origine și cele gazdă. De asemenea, ele vor lua în considerare indicatorii stabiliți în faza de evaluare, recunoscându-se în același timp specificul situației de criză. În acest scop, Ministerele de Finanțe ale țării de origine și ale celor gazdă trebuie să ajungă la un punct de vedere comun privind povara ex-post și modul cum va fi ea împărțită. Dacă e nevoie de resurse publice, trebuie respectate prevederile din Tratatul UE referitoare la regulile ajutorului de stat. Ministerele de Finanțe vor stabili contacte cât mai timpuriu cu Direcția Generală Concurență a Comisiei Europene în mod confidențial și la un nivel înalt pentru a asigura un proces decizional lin și la timp.

⁶ Opțiunile au fost discutate în EFC Report (ECFIN/CEFCPE(2007)REP/53990).

⁷ Costurile finale și împărțirea poverii pot fi definite doar la un moment ulterior. În acest stadiu, este nevoie de o imagine generală a costurilor posibile pentru a asigura luarea deciziilor.

Monitorizarea

35. Ca parte a funcțiilor de gestionare a crizei, *Coordonatorii naționali* din fiecare țară implicată trebuie să se asigure că există procedurile potrivite pentru monitorizarea, guvernanta și urmărirea acțiunilor și a continuității funcțiilor de gestiune a crizei în diversele stadii ale acesteia.

Implicarea altor organizații sau autorități

36. *Coordonatorul transfrontalier* trebuie să acționeze cât mai timpuriu pentru implicarea altor *Părți relevante* care e probabil să fie implicate în gestionarea crizei transfrontaliere, incluzând în mod special schemele de garantare a depozitelor din unele țări.

6. Comunicarea externă

37. Comunicarea cu publicul va fi realizată, pe cât posibil, în mod coordonat în toate stadiile crizei (alertă, evaluare, gestionare), luând în considerare posibilitatea exercitării discreției în privința informațiilor care ar trebui (sau nu ar trebui) să fie făcute publice pentru menținerea încrederii pieței în cazurile specifice la care se referă paragraful 6 din Orientări.
38. *Părțile relevante* trebuie să pregătească declarații publice comune chiar în cazul în care doar o *Parte* are de făcut o asemenea declarație, dacă interesele celorlalte *Părți* ar putea fi afectate. *Părțile relevante* vor schimba "termeni de referință" (care nu sunt aduși la cunoștința publicului) pentru a ușura compatibilitatea comunicării.
39. Ca o regulă generală, *Coordonatorul transfrontalier* e responsabil cu coordonarea procesului de comunicare către public la fiecare stadiu al crizei. Acesta trebuie să se asigure de compatibilitatea comunicării (sau non-comunicării) *Părților relevante* cu aceea a *grupurilor sau infrastructurii financiare* către public.
40. E esențial să se identifice cât mai timpuriu obligațiile legale sau constrângerile *grupului sau infrastructurii financiare* în comunicarea cu publicul. În particular, *grupul financiar sau infrastructura financiară* ar putea ajunge sub presiunea de a prezenta informații, sau, dacă au acțiuni listate la o bursă ar putea să existe cerințe legale pentru asemenea prezentări.
41. În cazul în care o *Parte* e obligată să facă o declarație publică separată, trebuie (1) să se coordoneze, cât mai mult cu putință, înainte de a o face, cu toate celelalte *Părți relevante*, care trebuie să fie în poziția de a răspunde prompt; (2) să se asigure, în cea mai mare măsură posibilă și practicabilă că toate *Părțile relevante* au fost informate despre această declarație înainte de emiterea sa; și (3) să se asigure că nu se va folosi informația transmisă de o *Parte* către o alta, fără consimțământul acestei autorități.

ANEXĂ LA ORIENTĂRILE PRACTICE COMUNE:

EXEMPLU DE ÎNȚELEGERE VOLUNTARĂ DE COOPERARE SPECIFICĂ.

ANEXĂ: EXEMPLU DE ÎNȚELEGERE VOLUNTARĂ DE COOPERARE SPECIFICĂ

Înțelegere voluntară de cooperare specifică în privința gestiunii și rezolvării crizei între

Ministerele de Finanțe, Băncile Centrale și *Autoritățile de supraveghere financiară* ale țărilor A, B și C

INTRODUCERE

1. Această înțelegere se bazează pe următoarele considerații:
 - a. Ministerele de Finanțe, Băncile Centrale și *Autoritățile de supraveghere financiară* ale țării A, țării B și țării C (*Părțile*) recunosc că există un (mai multe) grup(uri) financiar(e) comun(e) cu activități semnificative în toate țările lor. *Părțile* recunosc mai departe că ele au prin urmare preocupări comune de stabilitate financiară care rezultă din interlegăturile potențial sistemice între respectivele lor State Membre, ceea ce justifică o cooperare crescută în gestiunea și rezolvarea crizei. Acest acord se referă la grupul (grupurile) financiar(e) din Anexa A.
 - b. Acest acord e realizat în mod specific pentru a facilita gestiunea și rezolvarea crizelor transfrontaliere sistemice, afectând în mod potențial stabilitatea sectoarelor financiare din țările respective. Scopul final al unei asemenea cooperări este apărarea funcționării fără șocuri a sistemului financiar și reducerea costului global al crizei.
 - c. Acest acord e în concordanță cu responsabilitățile stabilite în Acordul Multilateral al UE din iulie 2008⁸. Mai mult, prezentul acord nu schimbă conținutul Acordului Multilateral al UE, dar construiește pe el și îl lărgeste, acolo unde circumstanțele specifice o cer.

DEFINIȚII

2. Pentru scopul prezentului acord s-au folosit următoarele definiții:
 - a. **Părțile**: semnatori ai acestui Acord, de exemplu *Autoritățile de supraveghere financiară*, Ministerele de Finanțe și alte Ministere ale Țărilor A, B și C în funcție de competențele naționale;
 - b. **Părțile relevante**: un subset național al semnatarilor a căror funcții de elaborare de politici ar putea fi afectate în mod semnificativ de o situație specifică de criză financiară;
 - c. **Grup relevant financiar**: un grup financiar inclus în Anexa A;
 - d. **Grup financiar**: o bancă, un grup bancar, o entitate de asigurări sau un grup de asigurări, un conglomerat financiar sau o firmă de investiții, care e important în mai multe State Membre datorită unor filiale sau sucursale semnificative în țara gazdă;
 - e. **Țară de origine**: țara responsabilă cu supravegherea consolidată;

⁸ Acordul de cooperare între *Autoritățile de supraveghere financiară*, băncile centrale și ministerele de finanțe din UE privind stabilitatea financiară transfrontalieră.

- f. **Țară gazdă:** pentru scopul acestei înțelegeri, țara în care *grupul financiar* relevant are filiale sau sucursale;
- g. **Grup național permanent:** un grup care constă din *Autoritățile de supraveghere financiară* competente, Bănci Centrale, Minister de Finanțe la nivel național, care au rolul de a crește nivelul de pregătire în perioadele normale și de a facilita managementul și rezolvarea unei *crize financiare*. Asemenea grupuri pot fi extinse pentru a include alte organizații relevante dacă e necesar;
- h. **Colegii de supraveghetori:** o structură permanentă, dar flexibilă, pentru cooperarea și coordonarea între supraveghetorii responsabili și implicați în supravegherea diferitelor componente ale unui *grup financiar* transfrontalier;
- i. **Grupul de stabilitate transfrontalier** e constituit din reprezentanți ai *Părților* cu obiectivul de a crește nivelul de pregătire și de a facilita managementul și rezolvarea crizelor financiare transfrontaliere;
- j. **Coordonator transfrontalier:** Parte din țara de origine care e responsabilă pentru coordonarea generală într-un context transfrontalier specific și care poate fi diferită în funcție de natura sau stadiul *crizei financiare*;
- k. **Criză financiară:** o situație care apare dintr-o dereglare, indiferent de originea acesteia, afectând stabilitatea sistemului financiar într-unul sau în mai multe State Membre având potențial de impact sistemic transfrontalier în alte State Membre sau în UE ca un tot și implicând cel puțin un *grup financiar*, infrastructură sau piață care (i) are activități transfrontaliere substanțiale; (ii) se confruntă cu probleme severe care se așteaptă să declanșeze efecte sistemice în cel puțin un Stat Membru; și (iii) e evaluată ca fiind supusă riscului de faliment.

OBIECTIVELE ȘI NATURA ÎNȚELEGERII

3. *Părțile* au semnat această înțelegere în recunoașterea faptului că o *criză financiară* implicând un (mai multe) *grup(uri) financiar(e)*, inclus (incluse) în Anexa A, ar putea amenința stabilitatea sistemelor financiare a câtorva dintre țările lor.
4. Obiectivul acestei înțelegeri este să asigure că *Părțile* sunt pregătite să acționeze în situații de criză agreind în avans procedurile de cooperare și informare reciprocă ca și pe cele pentru gestiunea și rezolvarea crizelor transfrontaliere.
5. Recunoscând că responsabilitatea pentru gestiunea și rezolvarea crizei este a autorităților individuale, *Părțile* își vor coordona deciziile și acțiunile în mod voluntar, cât mai mult cu putință, și vor lua în considerare nevoile și problemele celorlalți.
6. Acest acord nu are forță juridică obligatorie. Prin urmare, prevederile sale nu vor da naștere niciunei obligații legale pe seamă niciunei *Părți* sau terțe părți în cursul aplicării sale practice.
7. Prevederile acordului nu judecă în avans sau presupun că anumite decizii sau măsuri de remediere specifice trebuie luate.
8. Cooperarea între *Părți* va avea loc în concordanță cu, și fără a prejudicia, responsabilitățile acestora în conformitate cu legislația națională și comunitară. Această înțelegere nu are predominanță față de responsabilitățile instituționale ale diferitelor *Părți* și nu restrânge capacitatea acestora de a lua decizii independente și la momentul potrivit în domeniile lor de competență, în special în ceea ce privește conducerea sarcinilor zilnice de bancă centrală sau de supraveghere.

9. *Părțile* recunosc responsabilitățile diferite ale *Autorităților de supraveghere financiară*, Băncilor Centrale și Ministerelor de Finanțe și rolurile acestora în diferite stadii ale unei crize. Funcție de natura și severitatea crizei cooperarea poate cere intervenția unor Autorități diferite.
10. *Părțile* recunosc că anumite crize ar putea necesita cooperare internațională cu autorități a căror jurisdicție se află în afara țărilor implicate. Când va fi necesar, o asemenea cooperare va fi convenită caz cu caz.

PREVEDERI GENERALE

11. *Părțile* sunt de acord că Principiile comune pentru gestiunea crizelor transfrontaliere având girul Consiliului Ecofin din octombrie 2007 și incluse în Acordul la nivelul UE din iulie 2008 trebuie să le ghideze acțiunile în orice gestionare și rezolvare a unei *crize*.
12. *Părțile* sunt de acord să coopereze strâns, inclusiv prin schimbul de informații relevante, cu scopul de a realiza o gestionare și rezolvare a *crizei* eficiente și coordonate.
13. *Părțile* sunt de acord că dacă sunt necesare fonduri publice în rezolvarea *crizei*, costurile bugetare nete directe trebuie să fie împărțite între Statele Membre afectate pe baza unor criterii echitabile și echilibrate, care iau în calcul impactul economic al *crizei* în țările afectate și cadrul puterilor supraveghetorilor din țările de origine și țările gazdă.
14. *Părțile* sunt de acord că, dacă costurile publice se impart ca urmare a unei *crize*, acestea vor fi împărțite atunci când vor fi făcute. Orice beneficii rezultând dintr-o vânzare ulterioară de active sau alte acțiuni similare, se vor împărți corespunzător.

MECANISME DE COOPERARE TRANSFRONTALIERE

15. *Părțile* vor pregăti mecanisme de cooperare pentru gestionarea și rezolvarea eficientă a situațiilor de *criză*.
16. Pentru a îmbunătăți procedurile de cooperare în gestionarea unei crize sistemice transfrontaliere afectând un grup financiar/grupuri financiare relevant/relevante, *Părțile* vor forma un *Grup de stabilitate transfrontalier*, compus din câte un reprezentant cu o poziție ierarhică suficient de înaltă a fiecărei *Parți*. Funcțiile și sarcinile *Grupului de stabilitate transfrontalier* sunt complementare celor ale altor structuri de cooperare.
17. *Grupul de stabilitate transfrontalier* se poate reuni într-o “componentă restrânsă” (de exemplu grupuri mici implicând autoritățile relevante în funcție de nevoie și competențe) sau în “componentă deplină” (cu reprezentarea tuturor *Părților* interesate).
18. *Grupul de stabilitate transfrontalier* va fi prezidat de autoritatea relevantă a țării de origine, funcție de competențele legale ale acesteia și specificul situației de *criză*, denumit de asemenea *Coordonator transfrontalier* și desemnat în concordanță cu prevederile Acordului la nivelul UE din iulie 2008. *Coordonatorul transfrontalier* va organiza activitățile și întâlnirile *Grupului de stabilitate transfrontalier*.
19. În perioade normale, grupul se va întâlni regulat, cel puțin anual. Întâlniri multilaterale sau bilaterale cu caracter restrâns pot fi decise de *Coordonatorul transfrontalier* când situația o impune. Orice *Parte* poate solicita întâlniri ad hoc explicând motivația lor. Rezumatul rezultatelor întâlnirilor vor fi distribuite tuturor *Părților*.
20. Într-o situație de *criză* funcționarea și componenta *Grupului de stabilitate transfrontalier* trebuie să fie flexibilă depinzând de trăsăturile și stadiile specifice ale *crizei*. *Grupul de stabilitate transfrontalier* trebuie să contribuie la gestiunea *crizei*, când se consideră necesar în funcție de circumstanțele specifice, luând în considerare rolul altor canale existente în cooperarea transfrontalieră între autorități (*Grupurile naționale permanente, Colegiile de supraveghetori și rețelele de Bănci Centrale*).

21. Principalul rol al *Grupului de stabilitate transfrontalier* este să implementeze și să aplice eficient prevederile acestui acord, cu scopul de a promova un **proces** eficient și suficient de detaliat pentru cooperarea în gestiunea și rezolvarea crizelor. Mai precis, *Grupul de stabilitate transfrontalier* trebuie:
- a. să mențină o listă actualizată a membrilor săi,
 - b. să mențină o descriere actualizată a grupului (grupurilor) financiar(e) relevant(e) pe baza datelor public disponibile, conținând cel puțin informațiile din **baza de date comună** exemplificată în Anexa B paragraful 1 la acest acord; și pentru a permite o evaluare coordonată rapidă a poziției financiare a *grupului financiar relevant*;
 - c. să realizeze un **cadru** cu date folositoare într-o criză în conformitate cu lista dată de exemplu în Anexa B paragraful 2 la acest acord, înțelegere, fără ca acesta să conțină în mod necesar date reale în perioade normale;
 - d. să stabilească proceduri pentru a se asigura că *grupul financiar* relevant poate da informațiile necesare într-o *criză* la momentul potrivit;
 - e. să se asigure că *Autoritățile de supraveghere financiară* și Băncile Centrale vor implementa **cadrul analitic de evaluare** a impactului sistemic al *crizei* asupra *grupului financiar* relevant, pe baza cadrului analitic aprobat de Consiliul Ecofin din octombrie 2007, evaluarea incluzând următoarele informații:
 - (1) impactul *crizei* asupra *grupului financiar* relevant;
 - (2) implicațiile potențial sistemice pentru sistemul financiar intern;
 - (3) impactul sistemic asupra sistemelor financiare ale altor State Membre ca și asupra piețelor financiare din UE ca întreg;
 - (4) canalele specifice de contaminare a *crizei* către instituții, piețe sau infrastructuri de piață;
 - (5) luarea în considerare a altor implicații economice relevante ale situației de *criză*;
 - (6) orice constrângeri asupra implementării măsurilor;
 - f. să se pregătească pentru o gestionare eficientă a oricărei *crize* potențiale și să urmărească realizarea unui punct de vedere comun în privința modului de rezolvare a acesteia;
 - g. să se pregătească pentru coordonarea eficientă a fiecărei acțiuni, dacă e luată în timpul unei *crize*;
 - h. să aibă ca scop realizarea unui acord în privința principiilor comune pentru a determina care costuri să fie suportate în comun dacă e nevoie de sprijin public pentru rezolvarea unei *crize* și cum să se împartă aceste costuri, ca și realizarea unei pregătiri adecvate pentru discutarea modului de împărțire a costurilor *crizei* și indicarea criteriilor specifice care ar putea fi folosite ca o referință posibilă în această discuție;
 - i. identificarea, și, în măsura posibilităților, eliminarea oricăror constrângeri naționale sau de alt fel, asupra unor soluții eficiente de gestionare a *crizei* transfrontaliere;
 - j. stabilirea și testarea de proceduri pentru coordonarea oricăror comunicații cu publicul;
 - k. sugestii și asistență în realizarea regulată de exerciții comune de simulare a *crizei*, pentru a sprijini prevederile din acest acord; și
 - l. documentarea suficientă a activității și sugestiilor sale.

COOPERAREA ÎN SITUAȚII DE CRIZĂ FINANCIARĂ

22. *Partea care identifică prima o potențială criză financiară* trebuie să:
 - a. activeze *Grupul național permanent*, cu scopul, între altele, de a ajunge la un punct de vedere comun privind impactul *crizei* asupra sistemului financiar național și
 - b. să solicite o întâlnire a *Grupului de stabilitate transfrontalier* sau a unui subgrup al acestuia incluzând *Părțile* relevante în situația respectivă.
23. La cererea unui membru al *Grupului de stabilitate transfrontalier*, *Coordonatorul transfrontalier* trebuie să organizeze o întâlnire a *Grupului de stabilitate transfrontalier*, sau a unui subgrup al acestuia cât mai repede posibil.
24. În eventualitatea unei *crize* sau a apariției unei *crize*, *Părțile*, în măsura în care e practic,
 - a. vor folosi cadrul de evaluare din raportul Grupului de lucru privind gestiunea crizelor al Comitetului supraveghetorilor bancari din septembrie 2007 în scopul realizării unei evaluări în comun;
 - b. vor urmări un răspuns coordonat la criză și
 - c. vor informa și se vor consulta înainte de a întreprinde vreo acțiune semnificativă de politică.
25. În situația unei *crize* sau a apariției uneia, *Grupul de stabilitate transfrontalier*, sau un subgrup al acestuia ar putea avea un rol consultativ sau de sprijin în măsura considerată necesară de *Părțile* individuale. În mod specific, *Grupul de stabilitate transfrontalier* ar putea:
 - a. să aibă un rol important în îndeplinirea sarcinilor din paragrafele 20-21;
 - b. să pregătească discuțiile dintre *Părți* de rezolvare a crizei; și
 - c. să acorde asistență în implementarea rezultatelor discuțiilor de rezolvare a oricărei crize.
26. Responsabilitatea pentru gestiunea și rezolvarea oricărei *crize*, ca și orice decizie luată, rămân totuși, în sarcina *Părților* individuale.

ALTE ELEMENTE POSIBILE

Părțile care sunt de acord în privința unei înțelegeri voluntare de cooperare specifică pot lua de asemenea în considerare:

- I. *O secțiune despre activitatea Colegiilor de supraveghetori⁹ în contextul cooperării transfrontaliere la nivelul supraveghetorilor, incluzând următoarele paragrafe în acordul voluntar de cooperare specifică:*
 1. "Colegiile de supraveghetori" sunt o structură permanentă dar flexibilă pentru cooperarea și coordonarea între supraveghetorii responsabili cu, și implicați în supravegherea diferitelor componente ale unor *grupuri financiare* transfrontaliere.
 2. *Colegiul de supraveghetori* este prezidat și coordonat de *Supraveghetorul grupului*. În funcție de activitățile de realizat, colegiul se reunește în plen sau în configurarea multilaterală restrânsă. Relațiile bilaterale sunt și ele folosite ca o formă de dialog continuu între *Autorităților de supraveghere financiară*.

⁹ În cazul în care colegiilor de supraveghetori vor fi prevăzute de Directiva privind cerințele de capital (CRD), *Părțile* vor trebui să fie atente la relația dintre colegiu și *Grupul de stabilitate transfrontalier* pentru a evita suprapunerile.

3. Deși colegiile nu au puteri decizionale, ele joacă un rol în coordonarea activităților de supraveghere și în îmbunătățirea cooperării supraveghetorilor. În cadrul colegiilor¹⁰, supraveghetorii schimbă constant informații; creează o înțelegere comună a profilului de risc al grupului/instituției relevante; determină prioritățile și stabilesc planurile de supraveghere, aranjează orice alocare de sarcini și de examinări comune *on-site* și-și coordonează principalele decizii.
- II. *Posibilitatea stabilirii unei comisii de mediere pentru rezolvarea situațiilor de nerespectare a prevederilor acordului, incluzând următoarele paragrafe în înțelegerile voluntare de cooperare specifică:*
1. *Părțile* ar putea fi de acord să numească o Comisie de mediere, formată din cel puțin 3 experți independenți și imparțiali. Rolul Comisiei de mediere este de a evalua dacă vreo *Parte* nu a respectat prevederile acordului.
 2. *Părțile* au dreptul de a aduce în fața Comisiei de mediere probleme de nerespectare a prevederilor. Dacă Comisia de mediere găsește că o *Parte* nu a respectat prevederile acordului, trebuie să dea acelei *Părți* un timp rezonabil pentru a respecta prevederile. Dacă nerespectarea continuă, Comisia de mediere va decide dacă și cum să informeze celelalte *Părți* din UE sau publicul.

COMUNICAREA PUBLICĂ

27. *Părțile* sunt de acord să se informeze reciproc, cât mai de timpuriu și cât mai deplin posibil, înainte de a emite orice declarație publică. Dacă comunicarea se referă la orice fonduri publice folosite în sprijinul unui (unor) grup(uri) financiar(e) relevante, *Părțile* sunt de asemenea de acord să-și coordoneze comunicările și cu acest grup.
28. *Părțile* sunt de acord să-și propună realizarea de comunicate în comun, chiar și atunci când numai o *Parte* face declarația. Doar în cazuri de nevoie publică urgentă e de așteptat ca o *Parte* să facă declarații înainte de consultarea tuturor celorlate *Părți*.

CONFIDENȚIALITATEA

29. *Părțile* sunt de acord că orice informație schimbată și primită în virtutea aplicării prevederilor acestui Acord la nivelul UE e supusă condițiilor de confidențialitate și secretului profesional, așa cum se menționează în legislația comunitară și națională. *Părțile* se vor asigura că toate persoanele care lucrează cu asemenea informații, sau au acces la acestea se supun secretului profesional.
30. *Părțile* vor menține față de terți confidențialitatea oricărei cereri de informații sub egida acestui Acord la nivelul UE, conținutul unor asemenea cereri, informația primită și problemele care au apărut în cursul cooperării, fără a prejudicia prevederile relevante din legislația națională sau comunitară.

EXTINDEREA ÎNTELEGERII

31. *Părțile* convin că ar putea fi nevoie de extinderea acestei Înțelegeri. Dacă activitățile *grupului (grupurilor) financiar(e)* relevant(e) devin semnificative în alt Stat Membru sau într-o țară care e

¹⁰ Cooperarea în curs dintre supraveghetorii bancari ai grupurilor financiare relevante se realizează în conformitate cu Directiva privind cerințele de capital (CRD), în special art. 129, 131 și 132 și cu Acordul multilateral privind supravegherea *grupurilor financiare* relevante care definește rolul și sarcinile supraveghetorilor bancari reprezentați în *Colegiul de supraveghetori* al *grupului financiar* relevant.

parte a Spațiului Economic European, autoritățile din acea țară trebuie să fie invitate să devină parte a Înțelegerii.

INTRAREA ÎN VIGOARE

32. Această înțelegere intră în vigoare la data de....

ANEXA A la Înțelegerea voluntară de cooperare specifică

Această înțelegere e relevantă pentru următorul/următoarele grup (grupuri) financiar(e):

Grupul financiar	Țara de origine	Țările gazdă
Grup X	Țara A	Țările B și C
Grup Y	Țara B	Țările A, C și D
Grup Z	Țara A	Țările A, B și F

ANEXA B la Înțelegerea voluntară de cooperare specifică:

CONȚINUTUL BAZEI DE DATE COMUNE

În conformitate cu Art. 20.b și c, una dintre sarcinile *Grupului de stabilitate transfrontalier* este de a crea o **bază de date comună** structurată în două părți, una cu date curente disponibile publicului și o parte confidențială în forma unei baze de date cadru:

1. *Grupul de stabilitate transfrontalier* va asigura că baza de date cu informații curente **disponibile publicului** despre *grupul financiar* relevant și diferitele sale părți e actualizată regulat cu cele mai recente și de încredere informații disponibile și include cel puțin următoarele elemente:
 - a. o descriere concisă a formei de proprietate, a structurii juridice, a conducerii și a principalelor domenii de activitate;
 - b. o listă cu principalele plăți majore relevante, sistemele de decontări; și
 - c. poziția financiară din cel puțin ultimii cinci ani.

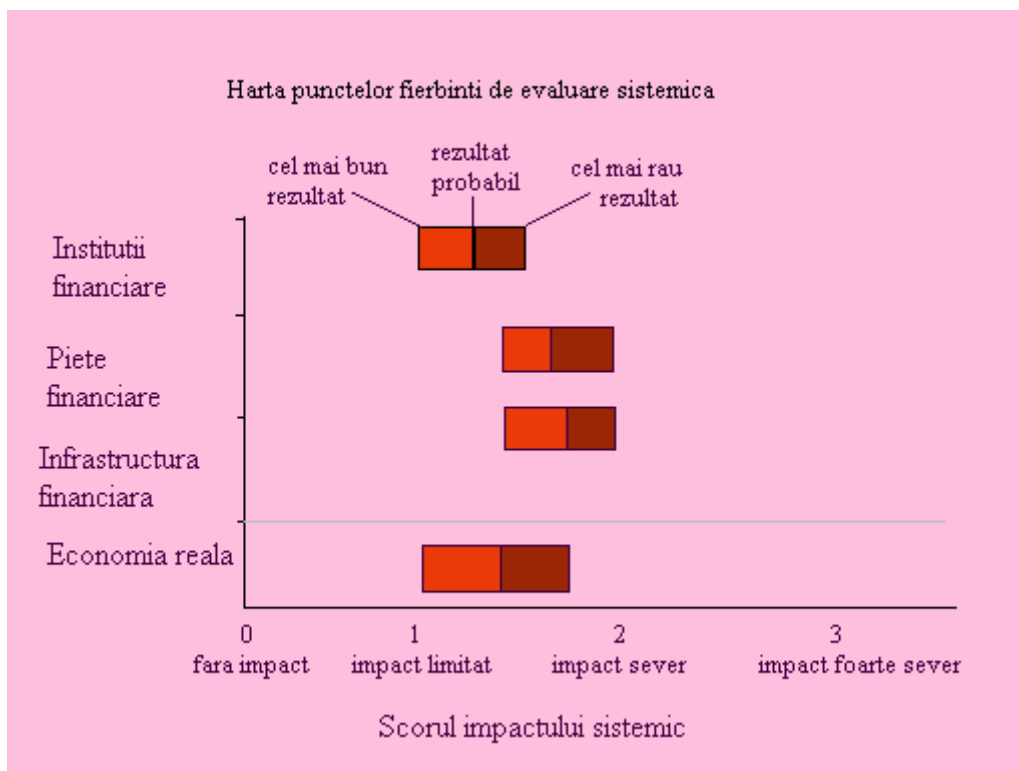
2. Un **cadru** al datelor *crizei grupului financiar* relevant și al tuturor diferitelor sale componente (care însă nu conține în mod necesar date curente în perioade normale), ar include cel puțin următoarele elemente:
 - a. evaluarea proiecțiilor veniturilor și cheltuielilor făcută de supraveghetorul relevant;
 - b. evaluarea calității activelor și pasivelor efectuată de supraveghetorul relevant;
 - c. lichiditatea, inclusiv proiecțiile fluxurilor de numerar, structura finanțării, tamponanele de garanții și creditarea intra-grup;
 - d. mărimea expunerilor mari, cel puțin pe regiuni, garanțiile folosite, tipul de clienți și valutele;
 - e. mărimea, natura și cât de mari sunt problemele curente, de exemplu creditele neperformante și
 - f. domiciliul juridic al principalelor active și elemente extrabilanțiere.

Datele cerute ar trebui, când e cazul, să fie în conformitate cu datele raportate în cadrul Directivei de adecvare a capitalului.

ANEXA 2 A ACORDULUI :

CADRUL DE ANALIZĂ SISTEMICĂ

Secțiunea 1: Rezumatul evaluării

Notă: tentele de culori din grafic indică gradul de impact (culoare deschisă = impact ușor; culoare întunecată = impact ridicat).

- **Harta punctelor fierbinți și principalele sale ipoteze suport** (de exemplu cadrul timpului de evaluare, cu/fără intervenție)
- **Evaluarea globală** a impactului asupra sistemului financiar intern și economiei reale interne.
- **Incertitudinea** referitoare la evaluare; evaluarea “cazul cel mai rău”
- **Cele mai relevante probleme de politici** dacă turbulența generală e serioasă
- **Principalele elemente suport ale evaluării** [discutate mai detaliat în următoarele secțiuni]
- **Principalele canale de contaminare transfrontalieră** [discutate mai detaliat în secțiunea 6]

Secțiunea 2: Rezumatul evenimentelor

- **Caracteristicile crizei** (i) mărimea și natura șocului (specific sau general), (ii) ritmul așteptat al crizei (rapid sau lent), (iii) sistemele financiare afectate și părțile lor componente (instituții, piețe, infrastructură)
- **Starea curentă** a sistemului financiar și a economiei reale
- **Măsurile** luate deja sau care se vor lua de către: (i) sectorul privat, (ii) autoritățile interne (iii) autoritățile din străinătate

Sectiunea 3: Instituțiile financiare

- Cele mai relevante **probleme de politici** dacă dereglarea e serioasă
- **Elementele suport** ale evaluării **naturii critice** a părților afectate (vezi tabelul “*Exemple de indicatori pentru evaluarea naturii critice a părților sistemului financiar*” – de acum înainte “*Tabelul*”); **gradul lor de dereglare** (indicatori posibili: lipsa lichidității, pierderi de capital, reducerea profiturilor viitoare, sentimentul pieței/încrederea deponenților); și elemente care reduc riscul de natură financiară (de exemplu tampoane de capital), juridică (de exemplu, garanții, *netting*) sau instituțională (de exemplu, asigurarea depozitelor, structura acționariatului)

Sectiunea 4: Piețele financiare

- Cele mai relevante **probleme de politici** dacă dereglarea e serioasă
- **Elementele suport** ale evaluării **naturii critice** a părților afectate (vezi “*Tabelul*”); **gradul lor de dereglare** (indicatori posibili: *spreaduri* cerere-oferta, volumul activității de piață, volatilitatea prețului, informații de preț, primele de risc de lichiditate, sentimentul pieței); și elemente care reduc riscul de natură juridică (de exemplu, garanții, *netting*) sau instituțională (de exemplu, contrapartidele centrale, reglementare/supraveghere)

Sectiunea 5: Infrastructura financiară

- Cele mai relevante **probleme de politici** dacă dereglarea e serioasă
- **Elementele suport** ale evaluării **naturii critice** a părților afectate (vezi “*Tabelul*”); **gradul lor de dereglare** (indicatori posibili: timpul de recuperare, tranzacțiile în așteptare, tranzacțiile cu dependență critică); și elemente care reduc riscul de natură tehnică (de exemplu sisteme de rezervă), juridică (de exemplu, garanții, *netting*) sau instituțională (de exemplu, contrapartidele centrale, monitorizarea (“*oversight*”))

Sectiunea 6: Canale de contaminare

- [*aduce împreună elementele discutate în secțiunile 3 până la 5; vezi tabelul general din ghidul utilizatorului pentru principalele canale posibile*]
- **Evaluarea globală** a efectelor contaminării
- **Principalele instituții financiare, piețe și infrastructuri afectate** prin canale de contaminare reală/datorate expunerilor sau informațiilor și vulnerabilitățile acestora
- **Dimensiunea transfrontalieră** a canalelor de contaminare.

Sectiunea 7: Economia reală

- Cele mai relevante **probleme de politici** dacă dereglarea e serioasă
- **Elementele suport** ale evaluării pierderilor financiare **ale agenților economici nefinanciari** (indicatori posibili: pierderi la depozitele neasigurate, pierderi de piață la active) și **accesul restricționat al agenților economici nefinanciari la servicii financiare** (indicatori posibili: timpul de plată pentru depozitele asigurate, concentrări ale creditelor bancare sectoriale/regionale, cota de piață a corporațiilor nefinanciare pe piețele financiare afectate).

Ghidul utilizatorului

Cadrul general de politici. În situația unei crize autoritățile vor fi confruntate cu 2 întrebări fundamentale: *dacă să intervină* și *dacă da, cum* (de exemplu prin facilitarea unei soluții a sectorului privat, declarații publice, suport de lichiditate și recapitalizare). Ca regulă, modul de acțiune în situația unei crize și rezolvarea acesteia sunt responsabilitatea primordială a instituției/instituțiilor implicate. *Intervenția publică, în special când se riscă bani publici, trebuie să aibă loc numai când este un risc sistemic clar*, de exemplu când are loc o turbulență majoră a sistemului financiar care, ca rezultat, ar putea avea un impact major asupra economiei reale. Scopul cadrului este de a asigura autorităților un *limbaj comun* când ele discută asemenea evaluări sistemice și efectele posibile ale măsurilor de politică aferente într-un context transfrontalier. Astfel, el permite acestora să abordeze mai clar orice diferențe dintre punctele lor de vedere asupra impactului crizei și reduce riscul ca sub presiunea circumstanțelor acestea ar putea să discute despre rezolvarea crizei înainte de a-i evalua impactul potențial. O evaluare oficială, fundamentată cu elemente suport, crește gradul de responsabilitate al autorităților pentru orice recomandări făcute.

Evaluarea sferei de cuprindere. Evaluarea trebuie făcută din perspectiva *sistemului financiar intern*, format din instituții financiare, piețe și infrastructură, și a *economiei reale interne*. Sistemul financiar trebuie definit făcându-se referință la acele părți care au potențialul să creeze probleme economiei reale. În definirea celor trei componente ale sistemului financiar, trebuie conștientizate posibilele duble contabilizări sau necontabilizări. Evaluarea economiei reale trebuie să includă și include doar efectele crizei intermediare de sistemul financiar intern și de sistemele financiare externe (de exemplu, creditarea directă din străinătate). În principiu, orice *efecte care pot fi prevăzute* trebuie să fie luate în calcul, deși incertitudinea e cu atât mai mare, cu cât efectele sunt mai depărtate în timp. Astfel, ar putea fi util să se facă diferența între efectele pe termen scurt și cele pe termen lung.

Stabilirea de priorități în evaluare. În cazul unei crize care se propagă cu repeziciune, evaluarea trebuie să se concentreze pe cele mai importante părți ale sistemului financiar. Foarte probabil, acestea vor fi *băncile (principale), piețele utilizate de acestea pentru finanțarea lor zilnică și gestiunea activă a bilanșurilor și infrastructura aferentă* (de exemplu sistemele pentru efectuarea plăților cu volum mare). Într-o asemenea situație, s-ar putea ca evaluatorul să fie nevoit să se bazeze mai mult pe judecăți calitative decât pe informație cantitativă actualizată.

Factori care influențează evaluarea. Evaluarea componentelor *sistemului financiar* trebuie să reflecte *natura critică* a părților afectate ale acestuia și *cât de mult au fost dereglate*. Pentru ambii factori, se pot folosi câțiva indicatori. *Mărimea dereglării* va fi influențată de prezența *elementelor care reduc riscul*. Două criterii sunt relevante pentru evaluarea *naturii critice a unei părți*: (i) rolul acesteia în executarea *funcțiilor financiare de bază* (executarea plăților, realizarea potrivirii economisirii cu investițiile, gestiunea riscurilor financiare) și (ii) *principalii utilizatori*. Trei criterii suplimentare pot fi folosite pentru a diferenția mai departe părțile afectate: (i) *nivelul de activitate* al părții (“mărimea”), (ii) *disponibilitatea alternativelor* (“gradul de substituire”) într-o perioadă rezonabilă de timp/cu un cost rezonabil și (iii) *legăturile* cu celelalte părți. Pentru *economia reală*, factorii relevanți sunt *reducerea avuției financiare* a agenților economici nefinancieri și *accesul lor restricționat la servicii financiare*.

Scorul impactului sistemic. Scorul este un număr zecimal care reflectă *evaluarea impactului crizei* asupra componentelor sistemului financiar și al economiei reale în patru cazuri de bază: 0 (fără impact), 1 (impact limitat), 2 (impact puternic), 3 (impact foarte puternic). Scorul trebuie să ia în calcul atât starea sistemului financiar și a economiei reale înainte de criză cât și efectul suplimentar al crizei. De exemplu, dacă sistemul financiar e deja slăbit, efectul unei crize e foarte posibil să fie mai ridicat (un scor mai ridicat), decât dacă sistemul financiar este robust (un scor mai scăzut). Scorul trebuie să aibă la bază cât mai multă informație cantitativă. Patru scoruri separate sunt reprezentate grafic într-o “hartă a punctelor fierbinți”. Aceasta este o imagine în timp și s-ar putea să fie realizate mai multe asemenea hărți pe durata

unei crize. Mai mult, o evaluare inițială care e relativ benignă, se poate schimba rapid dacă vulnerabilitățile sunt prezente în sistemul financiar sau în economia reală. Autoritățile trebuie să aibă grijă să nu piardă din vedere elemente care nu sunt prinse integral de hartă.

Intervalul scorului. Scorul e o reflectare a unei evaluări care presupune un grad ridicat de incertitudine și discreție. Se poate defini un interval pentru fiecare scor reflectând incertitudinile din evaluare, limita inferioară corespunzând scenariului “cel mai bun caz”, iar cea superioară scenariului “cel mai rău caz”. Autoritățile ar putea încerca să atașeze o posibilitate calitativă scenariilor (de exemplu “cel mai probabil”, “foarte improbabil”). Fiind date costurile potențiale mari asociate unei crize a sistemului financiar, autoritățile trebuie să fie foarte atente la *scenariul “cel mai rău”*.

Canalele de contaminare. Acestea sunt canale *reale/bazate pe expuneri/sau pe informații* prin care șocurile pot fi transmise către diferitele părți ale sistemului financiar. Acestea ar trebui să fie luate în considerare în mod explicit, în special *dimensiunea transfrontalieră*, fiind de importanță foarte mare în perioade de criză. Tabelul de mai jos ar putea fi de ajutor în identificarea principalelor canale.

		Principalele canale posibile de contaminare		
		Către		
		Instituții	Piețe	Infrastructură
De la	Instituții	<ul style="list-style-type: none"> - Legăturile acționariatului - Expunerile de risc de credit - Canalul de venituri/servicii - Canalul de informații - Asigurarea depozitelor 	<ul style="list-style-type: none"> - Participant principal pe piață 	<ul style="list-style-type: none"> - Operator de sistem - Participant/furnizor de acces - Utilizator în cont propriu/în contul clientului
	Piețe	<ul style="list-style-type: none"> - Gestiunea lichidității - Gestiunea portofoliului de tranzacționare și investiții - Gestiunea riscului de credit - Canalul de venituri/servicii 	<ul style="list-style-type: none"> - Arbitraj/<i>hedging</i> între piețe - Canal de informații 	<ul style="list-style-type: none"> - Acoperirea expunerilor contrapartidei cu garanții
	Infrastructură	<ul style="list-style-type: none"> - Executarea tranzacțiilor în cont propriu sau în cel al clienților - Gestiunea lichidității - Gestiunea riscului de contrapartidă și a riscului sistemic - Canalul de venituri/servicii 	<ul style="list-style-type: none"> - Facilitate de tranzacționare - Execuția tranzacțiilor - Compensare și decontare - Gestiunea riscului (de exemplu marje pentru riscul de piață al contrapartidelor centrale) 	<ul style="list-style-type: none"> - Legături tehnice - Canalul serviciilor de sprijin - Canalul garanțiilor

Notă: lista canalelor de contaminare este pentru scopuri ilustrative, nefiind exhaustivă.

Exemple de indicatori pentru evaluarea naturii critice a părților sistemului financiar

Criteriul	Întrebări cheie	Instituții financiare	Piețe financiare	Infrastructura financiară
Funcțiile	Este accesul de importanță crucială pentru anumiți agenți economici, pentru a-și putea desfășura activitatea?	Cota de piață în operațiunile de plăți. Cota de piață în depozitele retail. Cota de piață pe piața creditelor. Cota de piață în rețeaua de sucursale.	Cota de piață în total economii/active gestionate. Cota de piață în total finanțări. Frecvența tranzacțiilor. Perioada de timp scursă între inițierea și operarea unei tranzacții.	Ponderea tranzacțiilor operate prin sistem. Valoare medie a tranzacțiilor operate prin sistem. Natura instituțiilor/piețelor susținute de sistem.
Cei mai importanți utilizatori	Ce agenți economici sunt cei mai importanți utilizatori?	Detaliere sectorială a depozitelor și creditelor. Volumul activității interbancare. Volumul operațiunilor derulate cu băncile corespondente. Volumul activităților de custodie.	Detaliere în funcție de cifra de afaceri / pozițiile aflate în sold aparținând principalilor participanți de pe piață. Cei mai importanți formatori de piață și poziția lor relativă pe piață.	Detaliere în funcție de valoarea / volumul tranzacțiilor efectuate de principalele categorii de utilizatori ai sistemului. Detaliere în funcție de valoarea / volumul tranzacțiilor efectuate în nume propriu și pentru terțe părți de principalii participanți.
Mărimea	Care este volumul de activitate?	Total active ca procent din PIB. Cota de piață în depozitele retail și credite. Cota de piață în operațiunile de plăți. Cota de piață în rețeaua de sucursale.	Cifra de afaceri și pozițiile în sold, exprimate ca procent din PIB.	Valoare totală (exprimată ca procent din PIB) / volumul tranzacțiilor.
Caracterul de substituție	Există alternative disponibile în timp și la un cost rezonabil?	Gradul de concentrare a diferitelor piețe în care instituția este activă.	Natura standardizată / nestandardizată a instrumentelor; gradul de interconectare dintre instrumente. Volatilitatea poziției în piață deținute de principalii formatori de piață. Frecvența tranzacțiilor. Perioada scursă între inițierea și executarea unei tranzacții.	Cota tranzacțiilor operate prin sistem. Volatilitatea poziției în piață deținute de principalii participanți. Frecvența tranzacțiilor. Perioada de timp scursă între inițierea și executarea unei tranzacții.
Gradul de interdependență/ conectivitate	Există legături cu alte părți și, dacă există, cât de importante sunt acestea?	Expunerile interbancare. Expunerile intra-grup. Expunerile față de țările aflate sub stress. Expuneri legate de participații. Poziția pe piețele în care instituția este un jucător important. Sistemele în care instituția participă și cota sa în volumele de tranzacții. Retrageri ale depozitelor/liniilor de credit deschise la alte instituții.	Principalii formatori de piață și pozițiile acestora în piață. Detaliere în funcție de cifra de afaceri / pozițiile aflate în sold aparținând principalilor participanți de pe piață. Volumul pieței instrumentelor financiare derivate versus piața monetară lichidă. Corelația dintre cotele de piață pe diferite piețe deținute de instituțiile financiare mari.	Natura și mărimea piețelor/ instituțiilor susținute de sistem. Legăturile tehnice cu alte sisteme. Tipul și volumul garanțiilor posibile. (ca procent din total tranzacții) utilizate pentru diminuarea riscurilor din sistem.

Notă – Indicatorii au numai caracter ilustrativ și pot fi modificați, în funcție de tipul instituțiilor financiare, a piețelor, a infrastructurii sau a crizei analizate/apărute.